

ЖЕТА

ПРАСОМІ

7/184 вересень 2022

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

У Львові молитовно відсвяткували сімдесятилітній ювілей Митрополита Львівського Ігоря

3 серпня 2022 року Львівська архієпархія молитовно вшанувала сімдесятилітній ювілей Високопреосвященного владика Ігоря, Архієпископа і Митрополита Львівського. З нагоди ювілею в Архикафедральному соборі святого Юра у Львові відбулася Архидієцезійська Божественна Літургія, яку звершив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у співслужінні єпископів Синоду УГКЦ та численного духовенства Української Греко-Католицької Церкви. Участь у Літургії взяв також Апостольський нунцій в Україні архієпископ Вісвалдас Кулбокас. До спільної молитви долучилися представники влади, громадські діячі, військові, численні львів'яни.

Слово проповіді Глава Церкви по-особливому скерував на євангельські слова Христа: «Коли хто хоче йти за Мною, нехай зречеться себе самого, візьме хрест свій і йде за Мною». Саме ці слова досвідчив у своєму житті митрополит Ігор, зауважив проповідник. Монаше покликання, на яке відгукнувся нинішній ювіляр – це вибір не людської, а Божої волі. «По-людськи це виглядає помилкою, бо тоді всі інші дороги тобі закриті. Але відкривалися цілком інші горизонти, бо прийняття Божої перспективи мого власного життя – це відречення самого себе, але є щось дуже позитивне, бо ти приймаєш Хрест Христовий, який дає тобі силу ступати там, де ти би ніколи сам не поїхав, а вирушаєш туди як ієромонах».

«Владика Ігор стає учасником параду Перемоги Воскресаючої Церкви на Красній площі. Ця фотографія понині всіх дивує. Саме його покликав на Красну площу Ісус Христос в габіті редемпториста, щоби засвідчити у тій безбожній імперії, що Хрест Христовий є сильніший за червону зірку. Та імперія впаде, бо вона призначена на загибель, а Хрест Христовий є райським деревом життя. І сьогодні владика іде за Христом, хоча не знає до кінця, куди та дорога запровадить. Дорога єпископа – це дорога постійних терпінь, постійного болю за долю Церкви і народу».

На завершення Літургії Глава УГКЦ привітав ювіляра, відзначаючи велику його роль у відродженні Церкви та її теперішньому розвитку. Слова Великої Патріаршої грамоти Блаженнішого Святослава скеровані на відзнаку цієї заслуги: «Ваша глибока віра, яка зростала і зміцніла в часи підпілля нашої Церкви, стала явною в період її відродження. Очолоючі нашу величню та повну Божої слави Львівську архієпархію, у якій живе діяльна пам'ять про наших славних попередників, велетнів духу і праці – митрополита Андрея, патріархів Йосифа та Любомира, Ви власним прикладом показуєте, як глибоко любите свою Церкву-мученицю, і докладаете всіх зусиль, щоб славилося Боже ім'я і «щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 17). Ваше багатолітнє святительське служіння слугує взірцем життя доброго пастиря (пор. Ів. 10, 11). У Вашій особі священнослужителі та миряни Львівської архієпархії бачать служителя, який, за прикладом нашого Спасителя, готовий допомогти тим, хто в потребі».

Апостольський нунцій архієпископ Вісвалдас Кулбокас долучився до привітань, відзначивши, що, навіть святкуючи ювілей митрополита в часі війни, складаємо ширю вдячність Богові за дар його життя. «Митрополит Ігор добре знає, що в день його народження ми вшануємо не стільки його людську особу, скільки Божу благодать – ту, яка дає нам земне життя, ту, яка дає нам християнське хрищення, ту, яка дає нам покликання до монашого життя і священничого, а згодом – єпископського служіння», – зауважив архієпископ Вісвалдас і широко побажав ювілярові життєвої енергії, мудрості, сили і любові. Привітав митрополита і прем'єр-міністр України Денис Шмигаль.

Митрополит у свою чергу широко подякував за сердечні вітання усім, хто долучився до святкування ювілею, знову попросивши про молитовну підтримку.

По завершенні Літургії відбувся святковий обід, а відтак – благодійний концерт Академічного симфонічного оркестру Луганської обласної філармонії разом зі Заслуженою академічною капелюю «Трембіта» та дуєтом народних артисток України «Сестри Тельнюк», присвячений ювілеєві та спрямований, зокрема, на збір коштів для благодійних проєктів і підтримки біженців. Опісля пресслужба Львівської архієпархії представила фільм «У тихій та невтомній праці» про життєвий шлях митрополита Ігоря.

Пресслужба Львівської архієпархії УГКЦ

Митрополит Ігор відвідав парафію святої Анни у Львові

7 серпня, у день свята Успення святої Анни, матері Пресвятої Богородиці, Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав парафію святої Анни у Львові з нагоди святкування 30-річного ювілею перебування сестер-катехиток Святої Анни в Україні та дев'яностої річниці із дня заснування Згромадження. Тут він звершив Архієрейську Божественну Літургію, яку йому співслужили парох храму, голова Патріаршого Трибуналу УГКЦ о. д-р Роман Шафран, отець-емерит Дмитро Черкас і пресвітер Івано-Франківської архієпархії о. Іван Репела. В часі Літургії вічні обіти в Згромадженні сестер-катехиток Святої Анни склала сестра Марія (Іванюк), а інші сестри відновили свої вічні обіти.

Обіт убогості, чистоти і послуху сестра Марія засвідчила у присутності митрополита Ігоря, с. Вероніки (Янів), провінційної настоятельки Згромадження сестер катехиток св. Анни, і с. Еділми (Визоловської), генеральної настоятельки Згромадження СКСА.

Харизмою Згромадження сестер-катехиток Святої Анни є простота, погідність і взаємна любов, адже «Бог є любов, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, і Бог перебуває в ньому...» (1 Ів. 4, 16). Сестри прагнуть через молитву, жертву та апостолування досягнути християнську досконалість.

Преслужба Львівської архієпархії УГКЦ

Завершення чергових передшлюбних навчань у Львівській архієпархії

Завершилися серпневі передшлюбні навчання при референтурі у справах родини, мігрантів та іммігрантів Львівської архієпархії. Про це повідомляє референт у справах родини, мігрантів та іммігрантів Львівської архієпархії о. Михайло Пазиняк.

«Наречені успішно пройшли навчання й отримали сертифікати, що прослухали повний курс лекцій за програмою безпосереднього приготування до Святого Таїнства Подружжя, який складає 12 годин, а це – три суботні зустрічі по чотири години. У відгуках, які заповнили наречені, приємно було прочитати, що «лекції корисні і цікаві»; «більше зрозуміли сутність подружнього життя, його важливість і нерозривність»; «будемо запроваджувати сімейні традиції спільної молитви, подружнього життя з Богом, і виховання дітей з Церквою, навчання дитини відвідування храму з народження», – зазначає священник.

Також отець Михайло подякував усім лекторам, які старанно готувалися до викладів. «Особливо дякую митрополиту Ігорю за благословення на початок передшлюбних навчань, а також владіці Володимиру за надання нового конференц-залу Львівської архієпархії для їх проведення», – додав він.

У референтурі запрошують наречених на вересневі передподружні науки, які відбудуться 3, 10 та 17 вересня 2022 року з 11.00 до 15.00 в конференц-залі Львівської архієпархії за адресою: м. Львів, площа Святого Юра, 5.

Попередній запис обов'язковий за тел. 0976589774 – о. Михайло.

Парафія у селі Бонишин відсвяткувала 90-літній ювілей

28 серпня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, з нагоди храмового празника відвідав парафію Успення Пресвятої Богородиці в с. Бонишин Княжого деканату. Тут він у співслужінні місцевого та запрошеного духовенства звершив Архієрейську Божественну Літургію. Відтак відбулося благословення дітей на новий навчальний рік та вручення грамот активним парафіянам і жертводавцям храму. Після Літургії було звершено Чин освячення води, після чого митрополит уділив вірним архієрейське благословення, окроплюючи їх освяченою водою.

Цьогоріч храм Успення Пресвятої Богородиці в с. Бонишин святкує дев'яностолітній ювілей. Будівництво храму розпочалося у 1929 році, а в 1932 році новозведену церкву освятив владика Іван (Бучко). Під час Другої світової війни церква зазнала важких руйнувань, купол разом із дахом були зруйновані артилерією. В радянський час храм був зачинений, відтак використовувався як колгоспний склад міндобриб. 1989 року в громаді розпочалися процеси повернення храму Греко-Католицькій Церкві. В 1990 році служіння в Бонишині перейняли отці-василіяни; відтоді храм відновили і дотепер звершують тут богослужіння.

За матеріалами Золочів.net

Іконописна школа «Квітка Середньовіччя» у Краковці

19 учнів успішно закінчили літню іконописну школу «Квітка Середньовіччя», яка тривала з 22 по 25 серпня при парафії святого Миколая у смт Краковець Краковецького протопресвітерату. Заняття проводились у катехитичному просторі парафіяльного будинку.

Авторську іконописну школу започаткував іконописець Андрій Майовець. Юні парафіяни та молодь кожного дня пізнавали та вивчали візантійську і давньоукраїнську ікону (XIV-XV ст.) покровоко, поетапно в оберемку лекційних і практичних занять. Кожного дня заняття розпочинались та завершувалися молитвою, яку провадив духівник іконописної школи.

Праця над іконою займає багато часу і зусиль. Важливими складовими є уважність та старанність. Після цікавого лекційного матеріалу кожен приступає до продовження написання ікони. І вже наступного дня результати написання ікони вражають.

Школа завершилась Божественною Літургією; відтак відбувся Чин освячення ікон та вручення сертифікатів.

Повідомив о. Ярослав Заричанський

Митрополит Львівський відвідав храм блаженного Миколая Чарнецького у Львові

10 серпня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав храм блаженного Миколая Чарнецького у Львові (вул. Підголоско). Тут він у співслужінні Преосвященного владика Петра, єпископа-помічника Сокальсько-Жовківської єпархії, а також місцевого та запрошеного духовенства, зокрема ієромонахів Згромадження Найсвятішого Ізбавителя, звершив Архієрейську Божественну Літургію.

В часі Літургії монахи обіти у Чин сестер Найсвятішого Ізбавителя (контемплативних редемптористок) склала сестра Юлія (Костів). Цю подію архієрей відзначив у проповіді, характеризуючи поклонання як працю, до якої Господь закликає, зокрема, й у своїх притчах: «Ісус Христос любив промовляти притчами, тому взявся говорити про робітників, яких винайняв господар для праці у своєму винограднику. Він дуже виразно керував своєю розмовою до посідання Небесного Царства, для якого повинні трудитися усі люди, що живуть у світі».

Подія у винограднику, яку описав Христос, обурювала книжників та фарисеїв, що вимагали собі особливої нагороди; натомість, Господь говорить про те, що кожен покликаний одержить своє особисте винагородження, яке залежить лише від щирого труду: «Господь навчав, що всі покликани до участі в Небесному Царстві, навіть погани, як вказував, швидше увійдуть у Небесне Царство, ніж вчені, старшина та фарисеї. Інше пояснення є таким, що Бог кличе до Небесного Царства людей різного віку, почавши з дитинства й до кінця життя».

Звертаючись до сестри Юлії та всіх сестер-редемптористок, митрополит зауважив, що контемплативне, тобто закрите, обмежене простором монастиря, служіння є непростим, але дуже глибоким перед Господом. «Дорога сестро Юліє, ти вчинила перший крок, дуже рішучий і вповні невідомий для усіх нас. Ми не знаємо глибоких дум твого серця, намірів та напрямів. Однак відомо, що Господь покликав тебе. Постарайся не схибити Господньому покликанию, який полюбив тебе відвічною любов'ю!» – закликав архієрей, наголосивши: «Люби Господа свого більше, як любиш своє життя! Бог покликав тебе працювати, служити у свій виноградник, щоб винагородити за ревне й радісне служіння Йому... Хай по любові пізнає тебе Господь. Старайся також про щирі любов до ближніх».

Пресслужба Львівської архієпархії УТКЦ

Поморянський деканат звершив велопрощу до чудотворної ікони Богородиці в с. Махнівці

13 серпня відбулась деканальна велопроща Поморянського протопресвітерату до чудотворної ікони Матері Божої с. Махнівці. У ній взяло участь понад 100 прочан із сіл протопресвітерату – миряни разом зі своїми священниками.

В рамках прощі протопресвітер Поморянського деканату о. Іван Медвідь разом з іншими священнослужителями звершив Божественну Літургію. Відтак отець Іван розповів про історію чудотворної ікони Матері Божої.

Отець Михайло Смолінський поділився розповіддю про віднайдення чудотворної ікони і відродження її почитання на парафії у Махнівцях, де він тоді завершував служіння.

Отець Ярослав Малий – теперішній адміністратор парафії – подякував прочанам і священникам за їх молитву і ревність. Відтак усі змогли почастуватися смачним кулішем, канапками, кавою та солодощами.

Отець Роман Гордій представив прочанам презентацію життєвого шляху блаженної пам'яті Патріарха Йосифа (Сліпого), 130-ліття від дня уродин та 30-ліття перенесення останків до Архікатедрального собору Св. Юра у Львові якого святкуємо цього року.

Престол храму у Махнівцях нагороджений відзнакою Святого Престолу – привілеєм повного відпусту (цього року від посвячення виповнюється 325 років), а чудотворна ікона свого часу коронував Святіший Отець Папа Римський.

Пресслужба Львівської архієпархії УТКЦ

Митрополит Ігор у Борщовичах: «Будьмо простими людьми, щоб не вчинити себе відповідальними перед Господом за зайві слова»

6 серпня Митрополит Львівський Ігор з пастирським візитом відвідав парафію Пресвятої Трійці у Борщовичах Винниківського деканату.

Промовисте слово проповіді архієрей скерував до вірних під час Божественної Літургії, апелюючи до євангельського уривка дня: «Ісус Христос дуже виразно сказав: «Хто не зі Мною, той проти Мене...» Не існує нейтрального положення-стану: кожна людина є з Богом або проти Нього». Сам Христос своїм земним життям став свідченням Божого діяння, тож ті, які не прийняли Його, відкидають у своєму житті дію Святого Духа, тим самим звершуючи хулу проти Нього, яку Ісус називає найтяжчим з гріхів, що не відпуститься».

«Юдейська старшина, книжники, фарисеї та садукеї не приймали Ісуса Христа як Бога, тим самим сильно противилися натхненню та вченню Святого Духа. Це – неправний гріх, нерозкаяне беззаконня, що не може бути прощеним. Уважаймо на нашу мову, на слова, які вимовляємо, щоб там не було багатомовності, здогадів, а ще більше – неправди. Будьмо простими людьми, без підступів та здогадів, щоб не вчинити себе відповідальними перед Господом за зайві слова. Бо строгі слова повідав Ісус Христос: «Бо за словами своїми будеш виправданий, і за словами своїми будеш засуджений» (Мт. 12,37)», – зацентрував проповідник.

Пригадуючи про день пам'яті святих князів Бориса і Гліба, митрополит Ігор наголосив: «Годиться сьогодні згадати про святих мучеників Бориса та Гліба, синів святого Володимира Великого». Коротко окресливши історію життя та смерті святих, які загинули від рук свого родича, не бажаючи братовбивчої війни, архієрей зауважив – у нелегкі нинішні часи треба молитися до мучеників-князів, щоби випрошували миру для нашої Батьківщини.

Пресслужба Львівської архієпархії УТКЦ

Владика Володимир звершив священниче рукоположення Марка Гусака

«День рукоположення є великим святом, а потім приходять будні, коли нас ніхто не бачить, ми лишаємося на одинці з служінням. Нас супроводжують сумніви, можливо, питання, чи це моя дорога. Завдання душпастиря є бути з людьми передусім в драматичних моментах їхнього життя, бо в радісних хвилях завжди знайдеться оточення, друзі», – так мовив єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний Володимир під час проповіді до вірних у храмі свв. Ольги та Єлизавети 6 серпня. Цього дня архієрей звершив тут священниче рукоположення Марка Гусака.

«Сьогодні стаємо свідками священничого рукоположення нашого співбрата Марка. Сам факт священства не врятує, якщо не будемо щиро служити. Є немало спокус, щоб відійти, є багато пропозицій в житті. А чи мені цього треба? На всі наші виклики чи питання неможливо дати відповідь розумом. Саме Бог кличе до цього служіння; ми цього самі не могли придумати, хоча дали свідомо згоду. Але Бог дає ласку. Замало є прочитати формулу визнання віри, поставити під нею підпис – за цим мусить стояти наша життєва постава. Ми не можемо себе обманути», – зазначив проповідник.

«Життя є коротке, тому хочемо заінвестувати його в добру справу. А це є наше служіння нащодень, яке несе в перспективі вічну радість. Нехай святі Борис та Гліб супроводжують Марка та всіх нас!» – додав на завершення владика Володимир.

Пресслужба Львівської архієпархії УТКЦ

«Боже, великий, єдиний, нам Україну храни!» – Глава УГКЦ привітав українців із Днем Незалежності

«Дозвольте мені щиро всіх вас привітати з особливим днем у житті нашої держави і українського народу – із Днем Незалежності соборної Української Держави, – сказав Глава Церкви у своєму спеціальному відеозверненні. – Звідси, із берега нашого сивоцолого Дніпра, із серця нашої Батьківщини – золотоговерхого Києва, ми сьогодні вітаємо одне одного із цим святом і засилаємо до Господа Бога наші молитви вдячності за дар свободи, за те, що шість місяців після початку повномасштабної військової агресії росії проти України – Україна стоїть, Україна бореться, а наш Київ святкує свято».

Цього дня ми дякуємо Господу Богу за дар свободи, за дар, про який просили, за який боролися наші попередники. «Скільки поколінь українців склало своє життя на вівтар Батьківщини, вимолюючи і виборюючи дар незалежної держави. Сьогодні ми особливо дякуємо нашим захисникам, воїнам, військовослужбовцям, які, вірно тримаючи оборону нашої Батьківщини, забезпечують нам мир і свободу тут, у нашій столиці», – відзначив духовний лідер.

Ми також дякуємо всім тим, додав Блаженніший Святослав, хто підтримує незалежну Україну, хто солідаризується з нами в боротьбі.

«Сьогодні ми просимо: Боже, благослови Україну! Боже, благослови наш народ! Боже, зціли рани всіх тих, хто постраждав від війни! Боже, даруй Україні перемогу! Боже, великий, єдиний, нам Україну храни!» – попросив очільник Церкви.

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ привітав митрополита Бориса з 10-річчям архиєрейської хіротонії

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав особисто та від імені Синоду Єпископів УГКЦ привітав Архиєпископа і Митрополита Філадельфійського Бориса (Гудзяка) з 10-річчям єпископської хіротонії.

«Рівно десять років тому в Архикатедральному соборі Святого Юра у Львові у співслужінні з Митрополитом Львівським Ігорем та Апостольським екзархом у Великобританії владикою Лібом ми уділили Вам архиєрейську хіротонію. Час Вашого служіння для вірних нашої Церкви у Франції позначений багатьма зверненнями для Божої слави та розвитку і становлення нашої Церкви на цьому терені. Відтак 2 червня 2019 року в місті Філадельфії ми урочисто проголосили та інтронізували Вас на Митрополита нашої Філадельфійської митрополії в США. Відтоді і до сьогодні Ви від «серця до серця» служите нашим вірним, яких доля розкидала по розлогих краях США. Для отців і мирян нашої Церкви Ви стали справжнім духовним батьком, який дбає про них і докладає всіх зусиль, щоб Боже слово ширилося і приносило стократний плід», – мовиться у вітальній грамоті.

«Високо цінуємо Вашу турботу про Український католицький університет, президентом якого Ви є досі. Вашу працю і Ваш внесок важко оцінити, вони безцінні. Рівно ж висловлюємо Вам вдячність за багаторічну участь у Постійному Синоді різного складу, що свідчить про велику довіру до Вас з боку наших владик», – підкреслює Глава Церкви.

Окремо у патріаршій грамоті відзначено активне служіння митрополита Бориса для потреб Патріаршої курії, поязка департамент зовнішніх зв'язків, який архиєрей очолює, є прекрасним інструментом, що служить для представлення нашої Церкви поза межами материнської Церкви в Україні.

«Будьте й надалі для нашого народу та всіх людей, серед кого живе, ясным світильником Божої правди та добрим пастирем Христового стада. Вимолюємо для Вас рясне Боже благословення», – пише Патріарх Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

Священик УГКЦ служитиме на Мальті

Відтепер для українців, які проживають у Республіці Мальта, на постійній основі служитиме священик Української Греко-Католицької Церкви. Регулярне служіння з благословення Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава і голови Пасторально-міграційного відділу владика Степана Суса здійснюватиме о. Олександр Смеречинський. Він служитиме Божественну Літургію у столиці країни місті Валетта щонеділі об 11:00 у храмі Дамаської ікони Божої Матері. Крім того, священик готується відкрити катехитичну школу і розпочати у вересні катехизацію дітей.

Отець Олександр Смеречинський, який є заступником голови Відділу морського апостоліату УГКЦ, раніше неодноразово відвідував Мальту й надавав духовну опіку вірним. Такі душпастирські візити він розпочав ще в 2015 році. Відтепер о. Олександр служитиме для українців греко-католиків цієї країни на постійній основі.

Варто зазначити, що зараз на Мальті мешкає близько 1500 українців; 350 з них прибули на острів після початку повномасштабної війни росії проти України.

За матеріалами Пасторально-міграційного відділу УГКЦ

У Філадельфійській архиєпархії вірні молилися за мир в Україні

13-14 серпня сестри-служебниці Непорочної Диви Марії провели 68-му Свято-Успенську прощу у Слотсбургу, штат Нью-Йорк. Помолитися та побути разом зібралось кілька тисяч паломників – духовенства та вірян Філадельфійської архиєпархії. Під час паломництва учасники мали змогу стати свідками унікальної та радісної події – рукоположення п'ятьох дяконів, які служитимуть у різних парафіях Стемфордської єпархії.

У проповіді єпарх Стемфордський єпископ Павло (Хомницький) наголосив, що цього-річне паломництво особливе, зокрема через війну в Україні. «Ми молимося і сподіваємося на наше духовне оновлення і відродження, але в особливий спосіб молимося за землю наших предків – Україну. Це – час великих випробувань і страждань. Ми молимося за тих, хто страждає. Молимося за військових Збройних сил України, щоби Пресвята Богородиця захистила їх своїм могутнім омофором і дарувала перемогу».

Єпископ назвав три способи, як українці за кордоном і всі люди доброї волі можуть допомогти Україні й українцям. За словами владика Павла, перша річ – говорити об'єктивну правду, інформувати інших, працювати проти пропаганди загарбників, привернути увагу світу до того, що відбувається в Україні. Друга – надавати допомогу: матеріальну, фінансову, духовну, психологічну – тим, хто її найбільше потребує. Третя – продовжувати молитися, щоби Господь Бог підняв свою могутню десницю і зупинив смерть та руйнування.

Владика Павло подякував за участь у прощі Митрополиту Філадельфійському Борисові (Гудзяку), єпископові Австралії і Нової Зеландії Миколі (Бичку), єпископу-емериту Василеві (Лостену), який цього року відзначає 65-річчя священничих свячень, духовенству і вірянам, які приїхали зблизька та здалека. Окремо подякував сестрам-служебницям Непорочної Диви Марії за гостинність.

Війна була головною темою виступу митрополита Бориса, котрий за останні три місяці тричі відвідав охоплену нею Україну. «Світ ще ніколи не був таким українським, як зараз. Мужність і стійкість українців є взірцем для людей в усьому світі», – зазначив він.

Отець Володимир Радько, який служить у Філадельфійській архиєпархії, очолив молебень до Пресвятої Богородиці, яким і завершилася проща.

За матеріалами «The Way»

Священик Вінніпезької архієпархії агітує парафіян дотримуватися безпеки на дорогах

Настоятель катедрального храму святих Володимира та Ольги у Вінніпезі (Канада) о. Ігор Швед благословляє автомобілі й опікується родинами, які постраждали від війни в Україні. Його душпастирське служіння привернуло увагу місцевої преси. Видання «Free Press» у Вінніпезі на своїх шпальтах розповідає, як місцева українська церква освячує автомобілі та сприяє поширенню обізнаності й усвідомлення необхідності дотримання безпеки під час дорожнього руху.

Отець Ігор Швед зорганізував при катедрі чимало волонтерів, що дає змогу спільними зусиллями допомагати українцям, які рятуються від війни на території Вінніпезької архієпархії. Нещодавно він організував парафіяльну подію – освячення автомобілів для родин українців, які були змушені втікати від війни. Разом із цим душпастир пригадав про безпеку дорожнього руху та заохотив дотримуватися правил на дорозі: «Це не «магія», освячена вода не захистить вас від штрафу за перевищення швидкості, але наявність благословення для автомобіля може дати додаткову впевненість у дорозі».

За словами священика, такий чин благословення він проводить приблизно раз у рік, і це є для нього можливістю нагадати людям про необхідність обережно керувати автомобілем, шанобливо ставитися до інших водіїв і дотримуватися правил дорожнього руху.

Душпастир також розповів, що Церква у Вінніпезі підтримує понад 100 українців, які знайшли тут притулок. Він регулярно запрошує місцевих жителів познайомитися з українцями в неділю після Божественної Літургії та налагоджувати з ними зв'язки.

Департамент інформації УГКЦ

УГКЦ організувала відпочинок для українських дітей-переселенців в Угорщині

15-21 серпня на озері Балатон відбувся дитячий табір для української малечі, яка тимчасово переселилася до Угорщини через російську агресію в Україні. У таборі взяли участь 243 дітей, які здебільшого прибули з території бойових дій. Педагогічну опіку над дітьми здійснювали волонтери з парафії Покрову Богородиці УГКЦ в Будапешті, товариства «Нова Хвиля» та об'єднання українських волонтерів Угорщини. У таборі діти мали різні цікаві програми та майстер-класи.

Під час перебування на Балатоні учасників відпочинку відвідали представниця українців в угорському парламенті Ліліана Грекса та держсекретар Угорщини у справах меншин і релігій п. Шолтис, які звернулися до дітей із словом підтримки та подарували їм книжку, яку видало Товариство «Нова Хвиля». У межах візиту високоповажних гостей отець Дам'ян Габорій провів зі всіма учасниками спільну молитву за Україну та Угорщину і подякував за підтримку з боку угорського уряду.

Табір був організований фундацією УГКЦ в Угорщині. Від початку російського вторгнення в Україну фундація організувала проживання на території Угорщини для 1500 осіб, роздала соціальну допомогу для 20000 осіб, прийняла на навчання до «Рідної школи» в Будапешті 300 дітей та організувала садочок у Будапешті для новоприбулих з України, а також вислала 14 фур гуманітарної допомоги до України.

Пресслужба УГКЦ в Угорщині

Християнсько-відпочинковий табір у Карпатах для дітей із Харківщини

Протягом тижня в селі Яблуниця, що на Івано-Франківщині, діти та батьки з Харкова та Харківської області були учасниками табору «Бог має like для всіх». Духовно-відпочинковий табір відбувся в рамках проекту «Надзвичайне реагування» БФ «Карітас-Харків».

Насичена програма, яка була наповнена цікавими науками, захопливими екскурсіями, корисними майстер-класами, не залишила байдужим жодного учасника.

«Із початку війни ми не покидали Харкова. Незважаючи на постійну небезпеку, ми залишалися вдома. Тут же відчули справжню гармонію. Дякуємо організаторам, які своєю великою любов'ю та розумінням наповнили наше життя яскравими барвами», – поділилася своїми враженнями одна з учасниць табору.

Спільна молитва та активний відпочинок дали змогу знайти нових друзів, а всі разом стали справжньою спільнотою, в якій можна знайти підтримку в такий нелегкий час.

«Наша команда докладає багато зусиль, щоб дорослі та діти почувалися в безпеці. Харків та Харківська область надалі перебувають під обстрілами, тому першочерговим завданням для нас стало забезпечити комфорт і наповнити великою любов'ю наш табір», – розповідає директор «Карітасу-Харків» о. Андрій Насінник.

Приємною несподіванкою стало завершення табору, адже на спільну молитву до учасників завітав екзарх Харківський владика Василь Тучапець. Архиєрей подякував організаторам за працю, адже фізичне і духовне відновлення для харківських дітей у теперішній час є надзвичайно важливим.

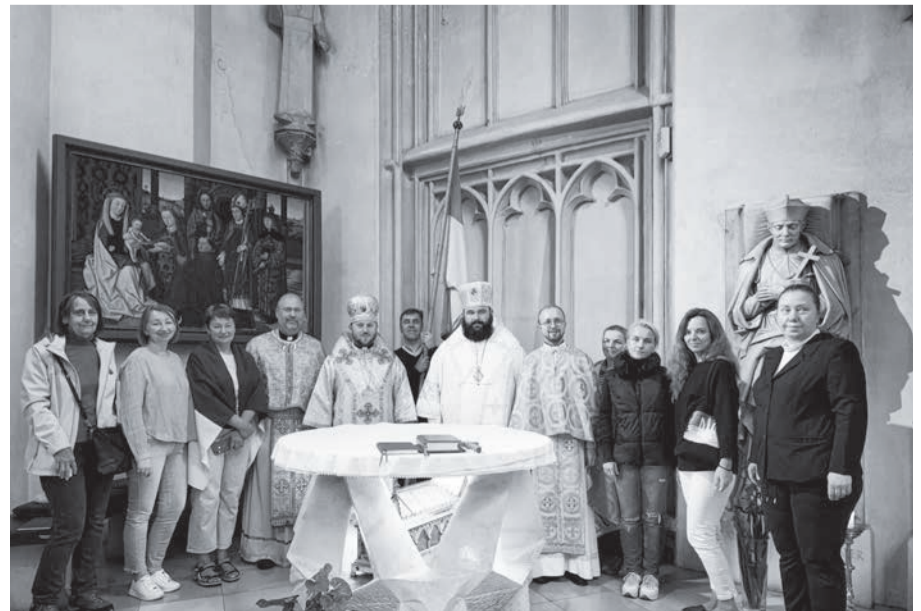
Пресслужба Харківського екзархату УГКЦ

У Відні молилися за мир в Україні

Напередодні Дня Незалежності України, 23 серпня, владика Микола, єпарх Мельбурнський, та владика Петро, єпископ-помічник Сокальсько-Жовківської єпархії, відслужили Архиєрейську Літургію за мир в Україні та припинення війни при мощах покровителя Відня св. Климентія Гофбауера. До молитви долучилися протосинкел для Східних Католицьких Церков в Австрії о. Юрій Коласа, парох церкви св. Варвари о. Тарас Шагала, сотрудник парафії Пресвятої Родини о. Роман Птасюк та вірні нашої Церкви у Відні.

22 серпня владика Микола та Петро разом з о. Юрієм Коласою мали зустріч із кардиналом Крістофом Шьонборном, архиєпископом Відня. Архиєреї висловили подяку кардиналові за всі добрі діла Католицької Церкви в Австрії для підтримки українського народу в часі війни, а особливо за відкриті домівки австрійців на потреби наших людей. Його еміненція запевнив владик у своїх неустанних молитвах за мир та спокій в Україні.

Департамент інформації УГКЦ

Папа Франциск прийняв у Ватикані Посла України Андрія Юраша

6 серпня Папа Франциск прийняв в Апостольському палаці у Ватикані Надзвичайного і Повноважного Посла України при Святому Престолі Андрія Юраша. Це була друга зустріч із Папою після призначення Андрія Юраша на посаду 14 грудня 2021 року (перша відбулася 7 квітня, коли посол України офіційно розпочав свою місію та вручив вірчі грамоти).

Департамент інформації УГКЦ

В Ірландії відбувся День молитви за мир в Україні

У Маріїнському відпустовому центрі в селі Нок, що в Ірландії, 18 серпня відбувся День молитви за мир в Україні.

Ірландія станом на сьогодні прийняла близько 50000 українців і продовжує надавати захист. Про це повідомляє прес-службу Української Церкви в Ірландії.

18 серпня Маріїнський відпустовий центр був заповнений віщент людьми (серед яких було й багато українців), які приїхали з різних куточків Ірландії, аби помолитися за мир в Україні.

До спільної молитви з ірландськими священнослужителями долучилися й владика Кеннет Новаківський, апостольський візитатор для українців в Ірландії, о. Василь Корніцький, душпастир для українців в Ірландії, та о. Андрій Малиш, канцлер епархії в Лондоні. День молитви, також, відвідала Надзвичайний і Повноважний Посол України в Ірландії Лариса Герасько.

Під час Літургії на запрошення ректора Маріїнського центру до присутніх звернулася зі словом Галина Теслюк, доцентка кафедри біблійних наук Українського католицького університету.

Після молитви владика Кеннет, о. Василь та о. Андрій зустрілися з українською громадою, де мали змогу поспілкуватися про їхні проблеми та потреби.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

У Житомирі відкрили центр св. Василя Великого для тимчасового проживання ВПО

Новий Колективний центр святого Василя Великого для тимчасового проживання внутрішньо переміщених осіб, евакуйованих із місць активних бойових дій, які потребують прихистку, відкрили у Житомирі.

У центрі одночасно можуть проживати 44 людини протягом 30 календарних днів як сім'ями, так і поодиночці. Тут є зони для сну, приготування їжі, відпочинку, прання. У кімнатах – ліжка, шафи, столи зі стільцями та дитячі ліжечка. Для ведення комфортного побуту Благодійний фонд «Карітас-Житомир» забезпечує людей постільною білизною, ковдрами, посудом, засобами гігієни. З дітьми в центрі працюють психологи для психологічного відновлення. Заплановані також різні заходи для інтеграції.

Працівники Благодійного фонду «Карітас-Житомир» допомагають мешканцям центру отримати фінансову допомогу від міжнародних організацій, а також знайти житло для тривалого проживання. Щоб отримати фінансову підтримку, потрібно проживати в центрі та не отримувати паралельно інших допомог.

Пресслужба Київської архієпархії УГКЦ

На День Незалежності відбулася екуменічна молитва акафісту до Богородиці

Традиційно щороку вже понад тридцять років з ініціативи чоловічої хорової капели «Дударик» у храмі святого Лазаря у Львові відбувається молитва акафісту до Пресвятої Богородиці. Звершують молитву священники з львівських церковних громад різних християнських конфесій, спільно з містянами просячи у Діви Марії про мир та ласку для української землі. Акафіст молилися священники Української Греко-Католицької Церкви, Римо-Католицької Церкви в Україні, Православної Церкви України та Вірменської Апостольської Церкви. Наприкінці молитви священнослужителі привітали всіх присутніх з Днем Незалежності України та наголосили на потребі молитися за перемогу України.

«Понад 30 років підряд у День Незалежності «Дударик» кличе усіх священників Львова разом прославити Божу Матір, і щоразу ця молитва була радісною та піднесеною. А сьогодні ми молимося зі сльозами на очах. До нас прийшла велика біда – наші воїни, хлопці та дівчата, захищають Україну зі зброєю в руках, оберігаючи наш спокій. Вони борються з ворогом, віддаючи життя за кожного з нас. Нашою ж зброєю проти ворогів є молитва. Богородиця взяла Україну під свій покров. Нехай вона зранена і стікає кров'ю, але ця рана загоїться і прийде час, коли ми переможемо і відбудуємо Україну», – мовилось у вітанні.

«Пам'ятаю, як тридцять років тому в центрі Львова вперше пролунав акафіст до Богородиці. А «Дударик» співає гучніше, ніж звучать ворожі ракети, завдяки Дмитру Кацалу, який очолює хорову капелу й продовжує цю святу справу. Сьогодні випала на нашу долю війна. Господь посилає нам відважних героїв, мучеників – відтоді і до нині. Правдиво, що їхня кров, яка проливалася на Майдані, стала насінням нових героїв сьогодні», – йдеться у вітанні.

На завершення чоловіча хорова капела «Дударик» заспівала церковний гімн України.

«Духовна велич Львова»

У Львові відкрили виставку «Заповіт Патріярха Йосифа Сліпого в іконографії»

15 серпня в Iconart Contemporary Sacred Art Gallery у Львові (вул. Вірменська, 26,) відбулося відкриття виставки народного художника України, професора Романа Василика та автора ідеї проекту Михайла Перуна «Заповіт Патріярха Йосифа Сліпого в іконографії». На виставці представлено дев'ять робіт митця, на яких відображено найважливіші віхи життя і діяльності Патріярха Йосифа: Блаженніший Йосиф – молільник, Блаженніший Йосиф – покликаний митрополитом Андреем (Шептицьким), Блаженніший Йосиф – викладач та богослов, Блаженніший Йосиф – екуменіст, Блаженніший Йосиф – Ісповідник віри, Блаженніший Йосиф – будівничий монашества, Блаженніший Йосиф – духовний батько, Блаженніший Йосиф – будівничий українського Патріярхату, Блаженніший Йосиф – будівничий собору Святої Софії у Римі.

У відкритті виставки взяв участь владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, який підкреслив важливість вшанування спадщини Патріярха Йосифа таким мистецьким проектом, особливо подякувавши Романові Василику за багаторічну працю в царині церковно-іконописного малярства та виховання цілої плеяди іконописців.

«Автором іконописів обрали не випадково Романа Василика, адже саме його рідний брат, єпископ підпільної Церкви Павло Василик, перебував у засланні разом з Патріярхом Йосифом. Для іконописного варіанту «Заповіту» мною було обрано дев'ять найважливіших епізодів з життя Патріярха», – підкреслив автор ідеї проекту Михайло Перун. Він наголосив на важливості вшанування постаті Патріярха Йосифа, поділився своїми враженнями від реалізації проекту та подякував Роману Василику за співпрацю і розуміння.

Проект духовного життєпису Блаженнішого Патріярха Йосифа «Заповіт» реалізований Фондацією «Андрей» та Товариством українців католиків «Свята Софія», США. Виставка присвячена 130-річчю від дня народження Блаженнішого Патріярха Йосифа.

Повідомив Михайло Перун, директор Фондації «Андрей»

«Допомога Церкві в потребі»: візит в Україну делегації польської філії

Роздача гуманітарної допомоги в Бахмуті на Донеччині

У серпні відбувся кількадекний візит в Україну делегації польської філії Папської фундації «Допомога Церкві в потребі», під час якого доброчинці мали нагоду зблизька побачити, як виглядає життя в країні, якої торкнулася війна. «Ми відвідали ті місця, яким допомагаємо від самого початку», – розповів директор о. Вальдемар Чісло, слова якого наведені в повідомленні прес-служби.

Перші кроки після перетину кордону очільник польського відділення фундації скерував до Червонограда, куди приїхало вже понад 30 мікроавтобусів гуманітарної допомоги. «Від перших днів війни допомога з Польщі прибуває сюди майже щодня», – розповів голова Червоноградської районної ради Андрій Порицький. Доброчинці різні: це і звичайні особи, і фундації, і органи самоврядування. «Найбільше отримуємо ліки, одяг і продовольство», – додає він, підкреслюючи, що це тепер найцінніше: якщо на заході країни легше, то на сході полиці в крамницях порожні. Те, що «Допомога Церкві в потребі» привезла в Червоноград, поїхало далі у східному напрямку.

Символом злочинів російського окупанта стала Буча на Київщині. Тут о. Вальдемар Чісло в супроводі учасників мотопробігу «Катинського рейду» помолилися за мир. Картини жорстоких катувань і вбивств надовго закарбувалися в пам'яті, і чимало людей шукає підтримки в Церкві, що вимагає ще більших зусиль від душпастирів. «Ми вчимося жити в нових обставинах, служити у сферах, в яких до цього ми не служили», – розповів делегації доброчинців єпископ Віталій Кривицький, ординарій Київсько-Житомирської дієцезії.

І хоч на сході є найбільші потреби, захід і центр країни взяли на себе тягар допомоги внутрішнім переселенцям. В усіх місцях, куди дійшла «Допомога Церкві в потребі», чути слова вдячності доброчинцям, особливо полякам. І ця вдячність, як зазначається в прес-релізі про поїздку в Україну, виражається в учинках. Коли делегація під час подорожі потрапила у халегу, пробивши колесо, то відразу знайшлися охочі допомогти, не взявши жодної оплати за ремонт.

«Vatican News»

Папська фундація CNEWA: 5,5 мільйона доларів на підтримку українців

Нещодавно очільник Папської фундації CNEWA (Католицька Асоціація для надання допомоги Близькому Сходу) монсеньйор Пітер Ваккарі затвердив перерахування шостого траншу на суму понад 2 мільйони 800 тисяч доларів США на підтримку благодійних ініціатив УГКЦ, що допомагає постраждалим від війни. Загалом цьогорічна допомога від фундації становить вже понад 5,5 мільйона доларів.

«Ці кошти допоможуть тим, хто стикнувся з нестачею продовольства. Вони також призначені на надання психологічної та духовної підтримки людям, травмованим втратою своїх близьких і домівок, на допомогу переселеним дітям і дорослим з особливими потребами», – зазначив монсеньйор Ваккарі, додаючи: «І хоч ми пришвидшили перерахування цього шостого траншу екстреної допомоги, наша увага вже зосереджена на зимі, що надходить». Проект-менеджерка CNEWA для України Анна Домбровська підкреслює, що допомога охоплює всю країну, адже Церква служить в кожному регіоні, «включаючи і ті, що зазнають безпосереднього нападу».

У прес-релізі фундації розповідається про те, як витрачалися кошти. Зокрема, було розповсюджено понад 40 тисяч продовольчих наборів. Допомога надійшла на підтримку внутрішньо переміщених осіб, якими опікуються структури єпархій та екзархатів УГКЦ та БФ «Карітас-Україна» і його підрозділи. Завдяки координації Українського католицького університету надано підтримку 70 дітям з особливими потребами в львівській дитячій лікарні, придбано медичні засоби для віддалених сіл, організовано фізичну та психологічну реабілітацію для спустошених війною людей. Фінансуванням було охоплено також невідкладну паліативну допомогу для пацієнтів львівського шпиталю імені Шептицького та придбання медичного спорядження для військових капеланів УГКЦ.

Довідка: Папа Пій XI 1926 року заснував «Католицьку Асоціацію для надання допомоги Близькому Сходові» (CNEWA), яка згодом розширила свою діяльність на підтримку Східних Католицьких Церков у інших частинах світу й сьогодні надає допомогу християнам на Близькому Сході, північній Африці, Індії та східній Європі.

«Vatican News»

«Мудра справа»: всебічна допомога переселенцям під час евакуації

Патріарший паломницький центр завдяки Патріаршій фундації «Мудра справа» та небайдужим добродіям продовжує щотижневі евакуаційні рейси. Команда Патріаршого паломницького центру щотижня вирушає до Запоріжжя та Миколаєва задля забезпечення українців евакуаційними рейсами у більш безпечні регіони України. Кожна поїздка, кожен рейс наповнені неймовірними людськими історіями та незабутніми емоціями. Адже організатори поїздок не обмежуються наданням транспорту для евакуації.

«Щоразу, коли ми їдемо забирати людей з Миколаєва чи Запоріжжя, то веземо гуманітарну допомогу. Це може бути їжа, одяг, медичні препарати, предмети гігієни, постільні комплекти чи ковдри. Частково цю допомогу розподіляють відразу на місці тим людям, які щойно вирвалися з окупації. Часом вони прибувають без жодних речей», – розповідає менеджерка Патріаршого паломницького центру УГКЦ Альбіна Брілантова.

Цього разу надзвичайно пощастило дітям – вони мали нагоду отримати великі кіндер-сюрпризи. А їхні здивовані очі та неймовірні усмішки наповнили намет для переселенців досі неочікуваною радістю.

Відтак, за словами Альбіни, іншу частину гуманітарної допомоги віддають у місцеві шелтери, частково – пораненим у запорізький шпиталь, і решта по можливості відправляється меншими бусами наших партнерів на окуповані території. Доволі часто це Херсон або Бердянськ.

«Перед кожним рейсом я займаюся пошуком необхідної гуманітарної допомоги, щоб не їхати порожніми. Часто продуктами харчування нас забезпечує «Карітас-Коломия». Одяг кілька разів надавав «Карітас-Тернопіль», а все інше – Благодійний фонд імені Б.Возницького і його львівські та польські партнери, – зазначає менеджерка з налагодження ефективної взаємодії із різними партнерами.

Департамент інформації УГКЦ

Сан-Маріно: черговий гуманітарний вантаж в Україну

«Милосердна любов без границь» – це назва благодійної асоціації дієцезії Сан-Маріно-Монтефельтро, волонтери якої трудилися протягом усього літа, щоби зібрати черговий гуманітарний вантаж в Україну, який був відправлений 18 серпня. Таким чином католицька спільнота однієї з найменших європейських країн також підтримує постраждалих від війни в Україні.

«Це була співпраця громадян, супермаркетів, фабрики «Colorificio Sammarinese» та Сан-Марінського Червоного Хреста. Без їхньої великодушної допомоги ми б не змогли зібрати понад 20 тонн продовольства, засобів гігієни, підгузків, одягу, медичних засобів, ліків і будівельних матеріалів», – йдеться в комюніке організації, в якому зазначається також, що серед головних викликів, які довелося здолати, були проблеми з транспортуванням.

Вантаж буде доставлений в Україну через румунську волонтерську організацію «Fight for Freedom», засновану 2019 року. Це християнське товариство, що зродилося у Південній Буковині, займалося допомогою бідним, маргіналізованим і бездомним, дбаючи про їжу, дах над головою та освіту, а тепер зосередило свої зусилля на підтримці біженців з України, охопивши понад 40 тисяч людей, та на доставці гуманітарної допомоги в Україну.

«Vatican News»

«ЗА ЖИТТЯ Я ЗРОЗУМІВ, ЩО БОГ ПЕРЕМАГАЄ РУКАМИ ЛЮДЕЙ», – МИТРОПОЛИТ ІГОР ВОЗЬНЯК З НАГОДИ 70-ЛІТТЯ

– Дякую Богові за кожен прожитий день. Дякую за батьків, своїх братів та сестер. Дякую за те, що міг пізнати різних людей, які були і є послані Богом у моє життя. Дякую за те, що Господь завжди провадить мене й опікується мною! Дякую за покликання, яке Він дав, – за це та багато іншого в день свого 70-ліття, 3 серпня 2022 року, дякував Богові Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор Возьняк. Із нагоди ювілею владика поділився думками про своє життя, дитинство, маму і тата, а також монаше й священниче життя, досвід підпілля, служіння у Вінниці, Тернополі та Львові.

ПРО ВІРУ І МОЛИТВУ

– Як розпочинається день Митрополита Львівського?

– Він розпочинається з молитви і запису температури повітря. Потім практикую руханку. Очевидно, приймаю душ, опісля – час для молитви та розважання. Щоденно читаю часослов, утрєню та йду на Божественну Літургію, а відтак до праці, потрібної у цей день. Якщо перебуваю в єпархії, то передусім це робота в канцелярії, зустрічі з людьми та виїзди...

– Чи важко вірити в Бога митрополиту Ігорю?

– Для мене ніколи не поставало питання вірити чи не вірити. Приймаю все, що Бог дає, і дякую за це. Також перепрошую за те, що я Йому даю (усміхається). Тому неважко...

– Як молодим людям молитися і будувати свої стосунки з Богом?

– Найперше дуже важливо вважати на слова, які промовляємо в молитві. Вважаю це першим і необхідним елементом. Якщо людина цього осягає, то переходить на вищі ступені. Зауважив, що сучасна людина дуже пристрасна. Не раз роздумував про святих, про те, як вони провадили життя. І зрозумів, що в нашому служінні Богові є дуже багато пристрасності. Важливо пройти всі шляхи очищення, через які Господь нас очищає і підготовляє до неба.

Людина – як губка, яка зверху гарно виглядає, але якщо її стиснути, то з неї тече вода. Людина молиться, ходить до церкви, причащається. Але там багато пристрасності – тої води з губки. Нам треба дуже працювати над тим, щоб цих при-

страстей позбуватися. Це різна злоба, не-увага, шантажі, підступи, погані слова... Я говорю про тих людей, які ходять до церкви. Так, багато обмов, неправди, осуду. Це – пристрасність, яка не дає людині піднятися до Бога і бути з Ним.

Важливо молитися, щоби Бог нас навчив молитися. Важливо також просити, щоби Він нас звільняв від пристрасності.

ПРО БАТЬКІВ, ПОКЛИКАННЯ ДО МОНАСТІРЯ І СВЯЩЕНСТВА, СЛУЖБУ В АРМІЇ

– Що найціннішого вам передали батьки?

– Віру й виховання...

– Якими були родинні традиції?

– Молитва. Ми завжди мали спільну родинну молитву, на яку всі збиралися о 21-й годині: тато, мама, брати і сестра. Ставали на коліна і молилися. Рано кожен молився приватно, але ввечері завжди мали спільну молитву.

Щонеділі тато давав нам завдання впродовж години читати катехизу з питаннями та відповідями. Я був найстаршим, тож читав її для братів і сестри. Інколи приходив хтось зі сусідів.

Ми разом ходили до церкви в село Повергів. Я не скажу, що радо йшов, але йшов, бо цього хотів тато. А згодом полюбив. Як не пішов, то мав на серці осад. Думаю, добре, що тато вимагав. Часом здавалося, що строго, але і це було потрібно, щоб дитина зрозуміла правду, особливо правди вічні. Також часом ходили пішки до Щирця до костелу, щоб там посповідатися і бути на Службі Божій. В один бік – до 20 км. Як верталися, на серці було дуже радісно. Не було жалю, що хлопці грали футбол, а ти аж над вечір приходиш здалека.

Згодом, коли тато познайомився зі священниками, вони до нас приходили. Зокрема, о. Михайло Винницький, о. Василь Вороновський, о. Володимир Сухий...

Разом із татом ми їздили до Львова, до священників у підпіллі. Тата звільнили зі школи, де він працював вчителем. Тоді він почав їздити до Львова й інколи брав мене. Після занять ми заходили до костелу, молилися, а потім йшли на автобус додому. Мене захоплювали постави тих священників, Господь у серці щось будив. Коли читав книжки, відчувався в серці якийсь неземний трем. Думаю, що то так

промовляв Бог.

Як прийшов з армії, то влаштувався на роботу. Не мав де мешкати, й о. Винницький взяв мене до себе. Коли жив у нього, то бачив, як він зранку вставав, молився часослов, вервицю. Мені це подобалося. Я відчував, що то моє. Думаю, Бог у такий спосіб поволи реалізує свої плани на покликання кожної людини до різних професій та справ.

– Хто чи що утвердило вас у думці піти в монастир і прийняти священство?

– Батько. Він нас виховував із малку не вірити тому, що вчила радянська школа, по фальшованій історії... Ми щодня молилися. Коли не можна було відкрито правити Службу Божу, не було можливості таємно її молитися, то слухали щонеділі по радію.

– Досвід армії. Чого митрополит там навчився?

– Я служив у Казахстані. Мав зі собою вервицю. Молився лежачи або сидячи. Пошив собі кишеньку, щоб класти її туди разом із хрестиком. Ховав його, бо забрали б. Охороняли різні об'єкти, вчилися... Там, де я служив, були ракетні площадки, але мене дали на хлібзавод. Я там півтора року провів – був начальником відділу хлібопечі. Вмію пекти і посада забезпечена.

Переживаємо за нашу війну, за хлопців. Важливо також, хто як вихований. Хто ходив до Церкви, той знає, як важливо молитися. Кажуть, що коли привозять вервиці, то їх беруть усі, навіть невіруючі, і з ними ходять як з оберегом. Зерно віри пробуджується у тих людей. Є дуже багато випадків, коли молитви рятували. Хлопці просять про молитву – треба за них молитися. Перемагає Бог руками людей.

ЧУДО ПОРЯТУНКУ В ПІДПІЛЛІ

– Розкажіть про історію, яка запам'яталася з підпілля?

– У 1973 році я зголосився до монастиря редемптористів. Із 1987 року служив у Вінниці. Там були отці Григорій Мисак і Степан Яворський, я з ними прописався на квартиру. Їздив на науку до отця Романа – на вечір суботи і до понеділка. Працював у газовій конторі. Часу трохи було, бо інколи за день перевіряв газових приладів понад норму, ремонтуючи колонки та плити, а той час, який звільнявся, використовував на молитву та навчання. Коли висвятили на священника, то молився в хаті. О 6-й ранку була Служба Божа – зачиняли вікна і так молилися. Інколи бувало пізніше. Не рекомендували нам, молодим

висвяченим священникам, показуватися, а згодом вже десь могли поїхати, де було потрібно. Впродовж тижня перебували вдома.

Пригадую завжди, як був у селі Голозубинці Хмельницької області. Десь у 1984-1896 рр. там служив священник РКЦ Йозеф Чоп. Просив його посповідати. Там якраз були великопісні реколекції. Ми з ним ішли на Службу Божу – він служив, а я на хорах сповідав. Очевидно, що людей приходило багато, навіть у будний день.

Пам'ятаю, як від 8:00 до 14:30 сидів на хорах і сповідав, нікуди не виходячи: було не дуже бажано, щоб тебе там бачили. У мене виникла потреба вийти, а ще десь троє людей залишалося. Зокрема, бабуся по другому разу. Попросив їх зачекати і пішов. У той момент, коли я вийшов, за мною прийшли, щоб арештувати. Щось п'ять осіб було. А жінки мене попередили і забрали. Тоді я зрозумів, як Бог може врятувати людину навіть через фізіологічні потреби.

– Що цінного Церква здобула в досвіді підпілля?

– Господь завжди виховує людей. Як виховував ізраїльтян, водячи їх 40 років пустинею, щоб позбулися нарікань, невдоволення, так вчинив і нашому народу. Коли Церква вийшла з підпілля, то були великі зворушення, потім поволи втихло, але наш народ пам'ятав про свою Церкву. Глибших Його намірів щодо нашого народу мені поки що важко зрозуміти.

Ми маємо покликання. У світі з цим важко, а в нас щороку вони є. Думаю, що кров мучеників, які свої кості поклали в Сибірі, стали насінням віри нашого народу, спраги до християнського побожного життя.

– За що ви вдячні Богові як архієрею УТКЦ?

– За кожен прожитий день! За батьків, своїх братів і сестер! Дякую за те, що міг пізнати різних людей, які були і є послані Богом у моє життя – це дуже важливо! Дякую за те, що Господь завжди провадить мене й опікується мною! За покликання, яке дав.

Ми вдома ніколи не святкували урдин чи ювілеїв. Це для мене завжди свято, направлене для моїх близьких і знайомих, які зі мною розділяють успіхи і невдачі. Це – день свята для архієпархії. Я тішуся, що він є і що так його розумію.

Підготувала Христина Потерейко, за матеріалами розмови д-на Михайла Квасюка

Глава УГКЦ в Уневі на Успіння: «Я сьогодні приїхав сюди, щоб подякувати Пресвятій Богородиці за порятунок життя»

– Ми зібралися тут, щоб подякувати, що за пів року війни ми живі, що можемо бути разом і наживо молитися за перемогу і розуміти, що духовна велич нашого народу закорінена в Божій великодушності, – на цьому наголосив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав під час проповіді у Свято-Успенській Унівській лаврі Студійського уставу у свято Успіння Пресвятої Богородиці.

На початку проповіді Блаженніший Святослав зауважив, що Боже слово, яким сьогодні промовляє Господь, говорить нам про велике і незбагненне Боже милосердя до людини. За словами архиєрея, Господь цією притчею намагається нам пояснити відмінності логіки, якою керується Господь Бог стосовно людини і за якою люди зводять між собою рахунки.

Коментуючи уривок Євангелія, проповідник зауважив, що чуємо сьогодні доволі дивні речі, як пан прощає боржнику найбільший борг, а тим часом сам боржник кидає у в'язницю свого слугу за борг, який можливо повернути. «Ця історія не про гроші. Це притча про великодушність Божу і малодушність людини. Безмірне Боже милосердя рятує від смерті тебе, твоїх дітей, твою родину. Боже милосердя може простити набагато більше, ніж людина може завинити», – переконаний архиєрей.

«Малодушно людина не змогла сприйняти великого. Бог так багато хотів подарувати, але цей чоловік остаточно залишився з нічим. Ми часом думаємо, що Господь чогось не хоче нам дати. Проблема є в нас, бо ми часто не можемо цього прийняти, – додав він і наголосив: – Хто прощає – росте душею і серцем. Великодушність рятує. Людина покликає бути образом і подобою Божого милосердя».

Слухаючи це слово про великодушність Бога, святкуємо Успіння Пречистої Діви Марії. Найвеликодушнішою людиною на землі була Богоматір, бо Вона віддала Богові все, ким була. Настільки віддала, що Бог зумів у Ній поселитися і з Неї воплотитися. Пресвята Богородиця стала джерелом життя і милосердя для всіх людей.

«У Марії спочиває повнота життя вічного. Ми цього дня святкуємо «Марійську Пасху». Нині Пресвята Богородиця своїми молитвами усіх нас спасає від смерті», – наголосив Глава Церкви і запевнив, що Пресвята Богородиця тепер просить: «Будьте такими, як я. Будьте великодушними з Богом, і Бог буде великодушним з вами. Будьте великодушними один до одного, щоб нічого не втратити, а все здобути. Ви зможете смерть подолати і за земного життя спочити в обіймах Божественного Сина».

«Дорогі в Христі, – звернувся Патріарх, – я приїхав сюди, щоб подякувати за порятунок життя. Те, що я сьогодні живий між вами, – це чудо. Те, що діялося в Києві пів року тому, – це важко описати. Те, що ми живі, – це чудо. Те, що наша столиця встояла, ми тепер відчуваємо як особливу молитву заступництва Пречистої Діви Марії».

«У Києві віримо, що поки є Оранта в Софії, місто стоятиме і буде непереможним. Тому хочу скласти подяку Богородиці за те, що врятувала від смерті душі наші», – зазначив проповідник.

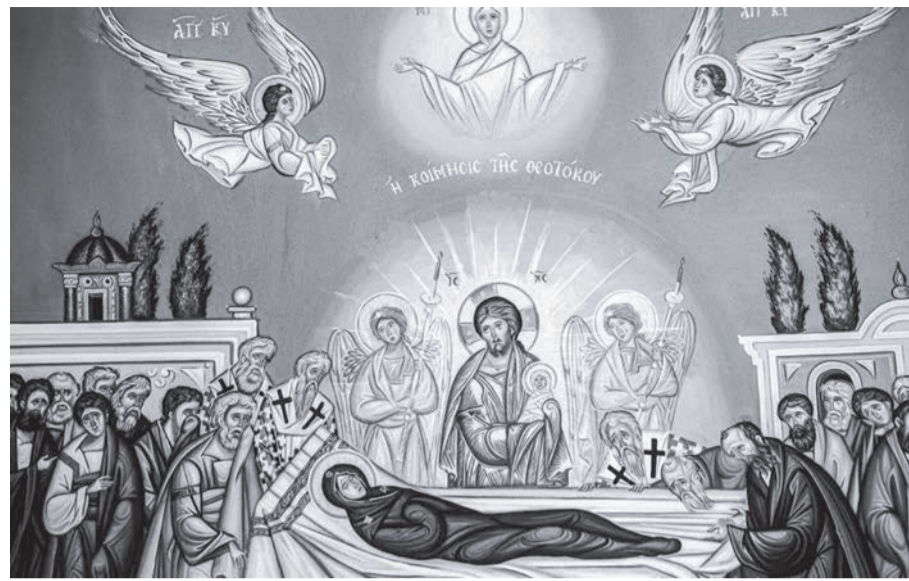
Відтак Глава Церкви пригадав події початку війни: «Це важко збагнути і висловити, але російські війська зупинилися за 20 кілометрів від Патріаршого собору. Лінія фронту справді відділяла життя від смерті. Ми чули вибухи, навіть навчилися розрізняти види зброї, яка вибухає. У містах, що їх знає цілий світ, в Ірпені та Бучі, ми побачили гори трупів на вулицях, які ніхто не прибирав. Я стояв на краю братської могили і бачив молодих людей зі зв'язаними руками, що були скинуті одне на одного. У цей момент ми зрозуміли, яким безумством є людська нищість, малодушність».

Отець і Глава УГКЦ переконаний, що ми перемаємо і переможемо завдяки великодушності українців. Військові ціною власного життя великодушно віддавали все, щоби врятувати Україну. Ми бачили лікарів, які під бомбами робили складні операції. Вони ризикували своїм життям, щоби врятувати чуже життя.

«Там, як ніде, розумієш, що український народ перемає через те, що ми душею більші від ворога, морально і духовно вищі. Для перемоги замало мати добру і сучасну зброю. Також був вражений великодушністю українців, коли росіяни не хотіли забирати своїх солдатів, а наші люди створили можливість для їхніх рідних їх знайти», – поділився архиєрей.

«Ми сьогодні просимо: Богородице, Ти, що переходиш цього дня від землі до небес, молися за нас, бо молитвами Твоїми спасаєш від смерті душі наші. Твоєю материнською опікою огорни всіх, хто дивиться в обличчя смерті: наших солдатів на фронті, поранених, полонених. Огорни своєю материнською любов'ю тих, які опинилися на тимчасово окупованих територіях. Зроби нас великодушними стосовно тих, хто покинув свої домівки і сьогодні шукає нашого милосердя. Мати Божа, під Твоїм покровом Україна непереможна, бо Ти своїми молитвами ізбаляєш від смерті душі наші», – попросив духовний лідер українців.

Успіння Пречистої Діви Марії

День смерті Пресвятої Богородиці зветься у Святій Церкві Успіння, бо її тіло після смерті не зазнало зітління, але разом з душею було взяте до неба. Ми не маємо історичних даних, як довго Божа Мати ще перебувала на землі після Христового Вознесіння, ані коли, де і як Вона померла, бо про це Євангеліє нічого не згадує. Основу празника Успіння творять традиція Церкви та позиція святих Отців і Вчителів Церкви.

Найдавніша записана згадка, що говорить про смерть Пресвятої Богородиці, подана в творі, який у Західній Церкві відомий як «Перехід Святої Марії», а на Сході той самий твір має назву «Слово про Успіння Святої Богородиці». Автор цього твору невідомий. Одні історики вважають, що цей твір походить з кінця II-го або початку III-го століття, а інші ставлять його аж на кінець VI-го століття. З цього твору довідуємося в подробицях про святе й чудесне Успіння Пресвятої Богородиці. Ось його коротка історія:

Три дні перед смертю явився Пречистій Діви Марії архангел Гавриїл і сповістив від імені Ії Сина Ісуса Христа час її переходу до вічності. На день її смерті в чудесний спосіб зібралися в Єрусалимі апостоли, хоч були розсіяні по різних краях світу. Не було тільки апостола Томи. Божа Мати виявила бажання, що хоче бути похована в Гетсиманії біля своїх батьків і свого обручника св. Йосифа. Сам Ісус видимо в супроводі ангелів і святих прийшов по душу своєї Пресвятої Матері. Апостоли при співі побожних гімнів на своїх плечах занесли її тіло до гробу і три дні від нього не відходили. Третього дня прийшов здалека апостол Тома й дуже бажав ще востаннє поглянути на Пресвяту Богородицю. Коли ж гробницю відкрили, то її тіла там вже не було, а тільки похоронні ризи. Тоді всі зрозуміли, що Вона воскресла і з тілом і душею була взята на небо.

Від початку VI-го ст. храм Успіння в Гетсиманії починає собі приписувати, що в ньому знаходиться гроб Пресвятої Богородиці. А храм на Сіоні стали вважати місцем її Успіння. Однак по сьогодні історики не висловили нічого певного – ні про місце її смерті, ані про місце її гробу. Одні доказують, що Вона померла в Єрусалимі, інші ж твердять, що в Ефесі, куди і мав її забрати з собою св. євангелист Іван Богослов.

В творах св. Отців до четвертого століття нема нічого про Успіння Богоматері. Св. Епіфан Кіпрський (†403) пише: «Хай досліджують св. Письмо і не найдуть там свідчення ані про смерть Марії, ані про те, що Вона вмерла чи не вмерла; ані про те, що Вона похована чи не похована. І коли Іван перейшов до Азії, то також ніде не говориться, чи він узяв з собою Пречисту Діву».

В IV-му столітті починають церковні письменники, на основі передання, писати про останні хвилини життя Пресвятої Богородиці. На Заході пише про це св. Григорій з Тур (†594), а на Сході – єрусалимський патріарх Модест (†634), який перший мав проповідь про Успіння, св. Андрій Критський (†712) та св. Іван Дамаскин (†749). Два останні св. Отці мали по три проповіді про Успіння.

Під кінець VII-го і початку VIII-го ст. церковні письменники починають звертати увагу не тільки на її чудесне Успіння, але і на її вознесіння на небо з тілом і душею.

У святого Івана Дамаскина ясно виступає віра увнебовзяття Пресвятої Богородиці з тілом і душею. В одній із своїх проповідей про її Успіння він каже: «Годилося, щоб Той, Хто зберіг її Дівочість при своїм народженні, зберіг і її тіло нетлінним після смерті. Годилося, щоб Та, що в своїх обіймах носила Творця як Дитя, перебувала в небесних хорах. Годилося, щоб Та, що бачила свого Сина на хресті і якої серце прошив тоді меч болів, які Вона не зазнала при Різді, гляділа на Нього, як Він сидить з Отцем. Годилося, щоб Божа Мати посідала те, що належить до її Сина, та щоб усе створіння почитало її як Матір Бога».

У Західній Церкві, починаючи від Першого Ватиканського Собору (1869-1870), дедалі більше проявлялись намагання, щоб загальну віру Церкви в чудесне Успіння і Внебовзяття Пречистої Богородиці проголосити догмою святої віри. Це завдання взяв на себе папа Пій XII. Він зібрав і проаналізував думки всіх єпископів Католицької Церкви і згрупував їх в Апостольський конституції «Всемилостивий Бог», а 1 листопада 1950 року цілому світу урочисто проголосив: «Владою Господа нашого Ісуса Христа, св. апостолів Петра й Павла і нашою власною повагою проголошуємо, заявляємо й очеркуємо як Богом об'явлену правду, що Непорочна Божа Мати, присно Діва Марія, сповнивши свого земного життя, була взята з тілом і душею до небесної слави».

Святий Альфонс Лігурі – великий почитатель Марії – на свято Успіння молився так: «О, Маріє, Ти уснула з чистої любові до Бога, – вчини, щоб, принаймні, я помер зі щирим каяттям за всі свої гріхи». У цій короткій молитві святого прихований глибокий зміст. По-перше, перехід Марії з дочасного життя не був наслідком старості, а глибокого смутку за Богом з причини любові до Нього. По-друге, ми, люди, не можемо удостоїтися такої ласки як Богородиця – бо протягом свого життя назбиремо чимало різних гріхів (свідомих і несвідомих, добровільних і недобровільних, легких і важких), з яких не завжди можемо правдиво розкаятися, і так вони, ці «друзі», товаришують аж до гробової дошки, і в смертній боротьбі диявол, власне, щоби вкинути душу в розпач, всіх їх нам пригадає. Але власне через таємницю Успіння Матері Божої, через її щасливу смерть, ми можемо, якщо захочемо і проситимемо про цю ласку Діву Марію – одержимо добру смерть, тобто відпущення гріхів і спокій сумління.

Нехай Найсвятіша Діва Марія усім нам через заслуги свого Внебовзяття цю ласку виднає. Амінь.

Отець Назарій ЛАНЬКО,
«Дивенсвіт»

Від початку війни у лікарні «Bambino Gesù» прийняли 1100 дітей з України

Від початку війни понад 1100 хворих дітей з України отримали можливість лікуватися у ватиканській педіатричній лікарні «Bambino Gesù» (Дитятка Ісуса). Тут вони перебувають у супроводі своїх рідних, отже, загальна кількість українців, яких ця лікарня взяла під свою опіку в останні чотири місяці, сягає приблизно 7 тисяч осіб. Про це в інтерв'ю для Радіо Ватикану розповіла президентка лікарні Марієлла Енок, яке ми пропонуємо вашій увазі.

БАГАТО ДІТЕЙ, ПОРАНЕНИХ У ВІЙНАХ

Вже не вперше педіатрична лікарня «Дитятка Ісуса» опікується дітьми, що стали жертвами збройних конфліктів чи воєн в різних частинах світу.

«Я бачила багато дітей, поранених у війнах. Війна – це завжди війна, – зазначила докторка. – Навіть важко передати, що я відчувала, коли у Сирії побачила дітей, які мали на тілі 70-80% опіків, і їх навіть не було можливим транспортувати. Нам вдалося перевезти лише кількох із них. Це був сильний удар, дуже велика трагедія. Мені спадають на думку також діти в Африці, багато з яких отримали вогнепальні поранення. Тому, на жаль, війна певною мірою зрівнює всіх – і переможців, і переможених, навіть якщо у війні ніколи не буває переможців. Війна в Україні є близькою до нас. Ми бачили зблизька цих гарних українських дітей: хтось без однієї руки, у когось у голові повна осколків від касетних бомб... Насправді ця війна нищівна, але вона нищівна в усіх куточках світу. Коли я побачила перший вибух у Маріуполі, то подумала: «Що було би, якби це сталося тут? Як би ми жили?».

СВІДЧЕННЯ МАМИ: МИ НІБИ ПЕРЕБУВАЄМО В РІДНИХ ЛЮДЕЙ

В педіатричній лікарні «Bambino Gesù»

ми зустріли Ірену з Києва, син якої – 13-річний Григорій – перебуває тут на лікуванні. Вони прибули до Італії 21 березня. З Києва їм допомогла виїхати одна із протестантських спільнот, бо, як розповіла жінка, в квартирі не можна було перебувати: тривали обстріли, вони сиділи в підвалах, постійно звучали сирени. «Це було неможливо витримати, – наголошує Ірена. – Тим більше, що дитина хвора. Він чув постріли і запитував мене: «Мамо, що це таке на вулиці, феєрверки?» «Так, синку, спи, це феєрверки», – відповідала я, розуміючи, що потрібно щось робити».

Спочатку вони переїхали до Рівного, а потім за допомогою Фонду «Посмішка Тімоші» – в Польщу. Звідти їх направили до Італії, в лікарню «Bambino Gesù».

«Нас прийняли з першого дня так, ніби ми перебуваємо в колі рідних людей, – розчулено розповідає Ірена. – Лікарі дуже уважні, професійні. Їх дуже багато, і всі приділяли увагу. Ввесь персонал ставився з любов'ю, увагою і розумінням до Григорія і до мене. Півтора місяці ми проходили обстеження в цій лікарні на суперсучасній апаратурі. В Григорія дуже великі проблеми з диханням. В Києві сказали, що він може задихнутися будь-якої ночі, і тому ми роками не спимо вночі, щоб відстежити момент, коли він може перестати дихати, і я за-

вжди викликала швидку допомогу. Але в Києві лікарі сказали, що вони не можуть допомогти, і щоб я більше не привозила Григорія в лікарню, навіть в районну. Це було ще перед війною, і я не знала, куди маю подітися з сином, хто допоможе. Але Бог почув нас, добрі люди почули нас. Слава Богу, ми тут, і зараз Григорій отримує лікування, хіміотерапію в капсулах: це фантастична мрія. І ці ліки допомагають, є позитивні зрушення: браво Італії, браво лікарям. І наша любов – Bambino Gesù!»

ВІДВІДИНИ ОСОБЛИВОГО ГОСТЯ

19 березня 2022 року до маленьких українських пацієнтів, яких на той час в лікарні «Дитятка Ісуса» було 19, навідалася Папа Франциск. Марієлла Енок розповіла, що вона сама повідомила Святішому Отцю, що прибули діти з України, і запропонувала йому прийти. «Ще вранці він надіслав мені електронного листа, в якому написав, що не знає, чи зможе, а потім зателефонував о 16:00 і сказав, що приїде. Це трохи в його стилі, – пригадує вона, усміхаючись. – Але він приїхав, бо насправді відчув прагнення виразити близькість до українського народу через їхніх дітей».

Докторка розповіла, що Папа відвідав близько десятка дітей, декотрі з яких перебували у важкому стані. «Цей візит був сповнений співчуттям та обіймами, – зазначила вона. – Не було багато слів. Папа навіть не хотів, щоб йому багато розповідали про те, що сталося з дитиною, оскільки розумів, що люди, які приїжджали в таких умовах, не мали бажання розповідати. Діти були задоволені від цієї зустрічі. Був один хлопчик, якому подарували іграшковий стетоскоп, і він хотів усіх слухати, і Святішого Отця він також хотів послухати. Але деякі діти були ще дуже перелякані. У нас була маленька дівчинка, яка цілими днями нерухомо дивилася в стелю, тож він просто міг підійти і погладити її руку. Ми раділи, що Папа все-таки прийшов, щоб відвідати найуразливіших, цікавлячись не так деталями їхніх історій, як їхніми переживаннями. Він підбадьорив їх, знаючи, що їх приймають якнайкраще. Він поділився зі мною своїм болем, який відчував, бачачи це все, але намагався не показувати це перед дітьми і виглядав спокійним».

«Vatican news»

ПЕРША РЕАКЦІЯ – ПРИЙНЯТИ ХВОРИХ ДІТЕЙ

«Коли до мене надійшли перші звістки про війну і, насамперед, про онкохворих дітей, яких не могли більше лікувати, бо вони перебували в бомбосховищах, – зазначила Марієлла Енок, – моєю першою реакцією було зв'язатися з Міністерством закордонних справ Італії, з Цивільною обороною та з Міжнародним Червоним Хрестом, щоб повідомити про нашу готовність прийняти дітей, особливо тих, що мали найсерйозніші захворювання, бо наша лікарня є висококваліфікованою, і мені здавалося правильним приймати тих, що перебувають навіть у найскладніших ситуаціях».

За словами М.Енок, на початку був малий наплив, бо перші пацієнти добиралися непростими шляхами, часто завдяки допомозі приватних осіб. Потім запрацювала система Цивільної оборони: медики лікарні «Дитятка Ісуса» здійснили кілька рейсів до Польщі військовими літаками, звідки привезли маленьких пацієнтів. Інша група лікарів вирушила до кордону Польщі з Україною, аби визначити, чи там теж є діти, які потребують висококваліфікованого лікування.

«І ми прийняли понад 1100 дітей, – підкреслила президентка лікарні. – Звичайно, не всі були госпіталізовані. В середньому 40-50 з них перебувають на стаціонарі, а інші були поміщені в сімейні будинки разом з тими, хто їх супроводжував, і вони приходять на денний стаціонар чи амбулаторні огляди». Марієлла Енок зазначила також, що адміністрація регіону Лаціо, до якого належить Рим, надала готель, де можуть мешкати українські діти, що перебувають тут на лікуванні, зі своїми опікунами.

Глава УГКЦ до військових капеланів: «Ви є видимим знаком присутності невидимого Бога там, де сьогодні панує смерть»

– Дорогі отці, брати, сестри – військові капелани! Вам сьогодні від імені всієї нашої Церкви, українського народу і нашого війська хочу скласти слова визнання і подяки, тому що ви своїм життям і своєю героїською позицією є видимим знаком присутності невидимого Бога навіть там, де сьогодні панує, на жаль, смерть, де війна хоче вкрасти в людини право на життя, – так розпочав Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав своє щоденне воєнне звернення у 180-й день війни росії проти України.

Підсумовуючи ранкові воєнні новини, Предстоятель УГКЦ зазначив: «Упродовж останнього дня і цієї ночі знову наша земля здригалася від ударів російських ракет, бомб і артилерійських залпів. Знову було вбито і поранено багато людей. Ворог намагається інтенсивно атакувати наші війська майже на всій лінії фронту... Проте найбільш диявольським є метод нічних ракетних обстрілів наших мирних міст і сіл. Цієї ночі знову було завдано ракетних ударів по Харкову та Миколаєву. Знову було поранено багато людей. Землею України тече рікою людська кров».

Блаженніший Святослав запросив продовжити подорож соціальним вченням Церкви про війну та мир. Ба більше, він зосередив увагу на правилах і навіть на обов'язку легітимного захисту миру, а відтак самозахисту держав і народів та морального обов'язку захищати слабких і невинних, які не можуть самі себе захистити.

За його словами, Церква навчає, що будь-яка агресивна війна за своєю природою є аморальною. Надто в сучасних обставинах, коли людство має високоточну зброю масового знищення, не може бути жодного морального виправдання, коли держава нападає на іншу. Водночас, коли вибухає нещастя війни, керівники держав, зокрема тих, які зазнали нападу, мають право й обов'язок захищати свою країну, застосовуючи навіть силу зброї.

Використання сили, – продовжує пояснення Предстоятель, – є законне, якщо відповідає певним умовам і критеріям. Воно допустиме, якщо шкода, якої завдає агресор, є тривалою, важкою і безперечною. І таку шкоду ми

бачимо сьогодні в Україні.

«Отож, ми бачимо, що право на захист кожного народу ґрунтується на природному праві кожної людини захищати власне життя та життя своїх рідних і близьких. Необхідність захисту виправдовує наявність у держав збройних сил, які повинні стояти на служінні миру. Той, хто в такому дусі обстоює безпеку і свободу держави, робить великий внесок у побудову миру. Усі, що служать у збройних силах, покликані на практиці захищати добро, істину та справедливість у світі. І багато людей віддали своє життя, обстоюючи ці цінності та захищаючи невинних. Тому такою великою всенародною повагою втішаються сьогодні Збройні Сили України, які захищають наше право на життя, існування», – додає Глава Церкви.

«Особливе завдання збройних сил – захищати мирне населення, яке ніколи не є стороною конфліктів!» – підкреслює Отець і Глава УГКЦ.

«Ми бачимо, що в Україні з десяти атак російської зброї лише один удар припадає на військові об'єкти, а всі інші мають на меті знищити, вбити мирне населення. Це тільки підкреслює аморальність російської агресії проти України. Спроби знищити цілі національні, релігійні чи мовні групи людей – це злочин проти Бога і всього людства. Винні в цьому повинні постати перед правосуддям. Проте ми бачимо, що правда завжди перемагає. Сила добра і захисту миру завжди сильніша від сили зброї та диявольських планів несправедливого нападника», – каже Глава Церкви.

Блаженніший Святослав особливо подякував за героїське служіння військовим капеланам, які в найважчих обставинах війни перебувають поруч із нашими військовослужбовцями і чувають над їхніми душами.

«Бо ці всі моральні засади справедливого діла захисту миру, оборони рідного народу втілюються в життя за допомогою душпастирського служіння військових капеланів», – наголосив Глава УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

П'ять настанов патріарха Йосифа Сліпого із його «Заповіту»

Тридцять років тому, 27-29 серпня 1992 року, відбулося перепоховання праху Патріарха Йосифа Сліпого – українського церковного діяча, предстоятеля Української Греко-Католицької Церкви, кардинала Католицької Церкви – зі собору Святої Софії в Римі до крипти в соборі Святого Юра у Львові. Так довершилося прохання, висловлене в «Заповіті» Патріарха: «Поховайте мене в нашому Патріаршому Соборі Святої Софії, а як воплотиться наше видіння і постануть на волі наша Свята Церква і наш Український Нарід, занесіть мою домовину, в якій спочину, на рідну Українську Землю і покладіть її у храмі Святого Юра у Львові, біля гробниці Слуги Божого Андрія». Про це розповідає релігійний інтернет-ресурс «Духовна велич Львова».

Цьогоріч Українська Греко-Католицька Церква вшановує 130-ліття від дня народження Патріарха Йосифа. Ця непересічна постать має колосальне значення в історії Української Церкви та державності. Після навчання у Львівській духовній семінарії та на теологічному факультеті університету здобув освіту в університеті Інсбруку; пізніше став ректором Духовної семінарії у Львові та деканом богословського факультету, відтак – Львівської богословської академії. У 1945 році заарештований, 19 років був в'язнем радянських концтаборів; звільнений 1963 року, решту життя провів у Римі, плакаючи справу відродження УГКЦ.

Духовний «Заповіт» Патріарха окреслює його життєвий шлях, найважливіші звершення та пророче бачення відновлення Церкви. Пропонуємо вашій увазі кілька думок, що є актуальними настановами і в сьогоднішні:

1. «Полюбіть науку, плекайте і збагачуйте її своєю працею та своїм знанням, будьте її служителами! Споруджуйте храми науки, вогнища духовної сили Церкви та Народу, пам'ятаючи, що немислиме повне життя Церкви і Народу без рідної науки. Наука – це їхнє дихання життя!»
2. «Будьте свідками» Христа в Україні і на землях вашого вільного і невільного поселення, в усіх країнах вашого поселення, у в'язницях, в тюрмах і таборах, аж до краю землі і до краю вашого земного життя! Будьте свідками на всіх континентах нашої бідної планети! Не посоромте землі української, землі ваших предків! Збережіть у ваших душах чисте – непорочне ім'я своєї Святої Церкви!»
3. «Важливість молитви, зокрема літургійної, ще й у тому, що в ній віруюча людина висловлює свою віру в об'явлені таїнства віри і своє глибоке розуміння самої істини цілої Христової Церкви, а в ній і своєї рідної Церкви як невід'ємної, повноцінної і в обряді, Літургії, церковному управлінні, традицією освяченій духовній спадщині самотньої її частини».
4. «Брак почуття і розуміння єдності в основних питаннях життя Церкви і Народу – це наше нещастя, це наш споконвічний гріх!»
5. «Моліться, працюйте і боріться за збереження християнської душі кожної людини українського роду і за весь Український нарід і просіть Всемогутнього Бога, щоб Він допоміг нам завершити нашу тугу за єдністю і наші змагання за церковне об'єднання у постанні Патріархату Української Церкви».

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

**«Для України сьогодні нема дороги назад,
лише одна можливість – йти вперед»,
— владика Володимир
в інтерв'ю німецькому виданню**

В інтерв'ю з нагоди Дня Незалежності владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, розповідає про актуальний стан і ритм життя Львова та львів'ян у цей час, перебуваючи пів року у стані війни.

– Ви живете у Львові, на заході України, не в зоні бойових дій. Яка ситуація актуальна?

– Було багато застережень. Впродовж дня лунало чимало повітряних тривог. Сирена звучала й за кілька хвилин до початку розмови. Зараз у Львові є відносно спокійно. Згідно з традицією, ми були на Личаківському цвинтарі. Це важливий пункт нашого святкування. Там ми молилися за наших полеглих. Прийшли також їхні родини на спільну молитву. Опісля були у Гарнізонному храмі, де прощаємо всіх солдатів, загиблих. Також там молилися з військовими.

Атмосфера у місті є доволі напружена, але люди намагаються цей день святкувати, бо незалежність – це є щось більше, ніж декларація чи документ. Для нас важливо, яким змістом ми наповнимо цей день.

Ще також після обіду буде похорон доцента університету, який загинув на війні, залишивши двох малих дітей. Це драматично. З іншої сторони, такі похорони випрямлюють почуття життя. На них збирається велика кількість людей, тому люди намагаються жити, бо життя живе.

Якщо ти дивишся назад і знаєш, що туди нема дороги, тоді є лише одна можливість – йти вперед.

– Як змінилося життя за пів року війни?

– Неможливо нічого планувати. Пандемія нас вже трохи навчила не забагато планувати, але тепер ми зовсім не можемо створювати великі плани. Ми зранку встаємо і є вдячні, що пережили цю ніч. Ввечері напружені лягаємо спати. По-друге, відчувається, що люди є виснажені. Матеріально й емоційно. Бо неможливо відпочити, але зрозуміло, що нема дороги назад. Є лише одна можливість – йти вперед. Думаю, що це мотивує людей.

– Чи повернувся буденний ритм життя?

– Люди потребують бути разом. Ми намагаємося жити. Бо якщо ми не живемо чи є пригноблені, то вже тоді пропали.

Розпочинається Українська ліга футболу, знову тривають концерти, навіть у наших Митрополичих садах Святоюрського комплексу. Хоча можна себе питати, як це робити в час війни – але люди потребують бути разом. Люди радо приходять до храму, на богослужіння. Кажуть, що почуваються краще разом з іншими людьми. Навіть у час повітряної тривоги люди приходять до храмів, бо тут також чуються захищеними. Не лише з огляду на безпеку, а також щоб бути з іншими людьми.

– Чи богослужіння та звершення Святих Тайн проходять в звичному ритмі?

– Душпастирське життя розвивається. Цікаво, що ми маємо доволі багато вінчань. Чимало людей планували це переносити, але вирішують вінчатися у дуже вузькому колі найближчих людей.

Ми навчилися дуже просто жити. Людина розуміє, що вона не так багато в житті потребує. Людина може мати багато бажань, але не всього потребує. Можеш обійтися простими речами і радіти, наприклад, що маєш дім, місце для сну...

Є відчуття напруження, але у самому Львові життя триває. Також економіка намагається функціонувати. Це є теж дуже важлива площина суспільного життя.

Переклад пресслужби Львівської архієпархії

**Владика Володимир у Підлиссі:
«Вміймо поділитися тим, що Бог робить для нас»**

«Ми зустрічаємо Бога у храмі, в молитві, на горі, на лоні живої природи. Вміймо показати цю дорогу також іншим, вміймо поділитися тим, що Бог робить для нас. Так вчить нас робити Маркіян», – про це сказав єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир під час проповіді до вірних у восьму неділю після Зіслання Святого Духа під час традиційної щорічної прощі на Білу гору у селі Підлисся Золочівського району на Львівщині, родинному селі о. Маркіяна Шашкевича. Архирею співслужили священники Львівської архієпархії.

«Після пандемії люди відчувають велику потребу зустрічі, тим більше разом легше лікувати страх та рани війни. Ісус Христос віддає себе в Євхаристії, щоб ми жили. Ми сьогодні на цій горі ламаємо євхаристійний хліб, який не можна купити, а лише з вдячністю прийняти», – підкреслив проповідник

«Християнство – це не приватна річ. Це релігія спільноти, бо з Ісусом завжди було багато народу, особливо коли ставалися чуда. Але потрібно завжди вірних слуг, які проповідують благовість, стають інструментами Бога у творенні чудес, – сказав владика Володимир. – Одним з таких був і є о. Маркіян Шашкевич. Сьогодні ми з великою вдячністю вступаємо на його рідну землю, ходимо стежками його дитинства, молодості. Протягом свого короткого життя йому вдалося зробити багато добра. Це показує, що ми як люди 21 століття також можемо праведно жити, робити добрі справи. Для цього не треба бути при владі, щоб робити добро, послужити. Хоча для цього, крім добрих намірів, необхідно мати потрібні ресурси», – додав архирей.

«Ми зустрічаємо Бога у храмі, в молитві, на горі, на лоні живої природи. Вміймо показати цю дорогу також іншим, вміймо поділитися тим, що Бог робить для нас. Це не завжди легко, бо кожна людина вільна у своєму виборі, але Бог нікого не перестає любити. Нехай приклад нашого життя буде світлом для тих людей, які ще Бога не пізнали або від Нього відійшли. Нехай наше життя буде таким, що якщо хтось піде за нами, щоб він дійшов до вічної радості», – побажав єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Після завершення Божественної Літургії спільно помолитися панахиду за о. Маркіяна Шашкевича та загиблих Героїв України. Відтак відбувся мистецький вечір «Світло Маркіяна».

Пресслужба Львівської архієпархії УГКЦ

Офіційна позиція Святого Престолу щодо висловлювань Папи в контексті війни в Україні

У вівторок, 30 серпня, прес-служба Святого Престолу поширила таке комюніке: У контексті війни в Україні мали місце численні виступи Святішого Отця Франциска та його співробітників щодо неї. Їхня мета, в основному, – це закликати пастирів і вірних до молитви, а всіх людей доброї волі – до солідарності та зусиль, спрямованих на відбудову миру.

Не раз, як також і протягом останніх днів, виникали публічні дискусії щодо політичного значення, присвоюваного таким висловлюванням. Стосовно цього слід наголосити, що слова Святішого Отця щодо цього драматичного питання потрібно розуміти як голос, піднесений на захист людського життя та цінностей, пов'язаних з ним, а не як зайняття політичної позиції. Стосовно широкомасштабної війни в Україні, яку розпочала Російська Федерація, виступи Святішого Отця Франциска є чіткими й однозначними в засудженні її як морально несправедливої, неприйнятної, варварської, безумної, огидної та святотатської.

«Vatican news»

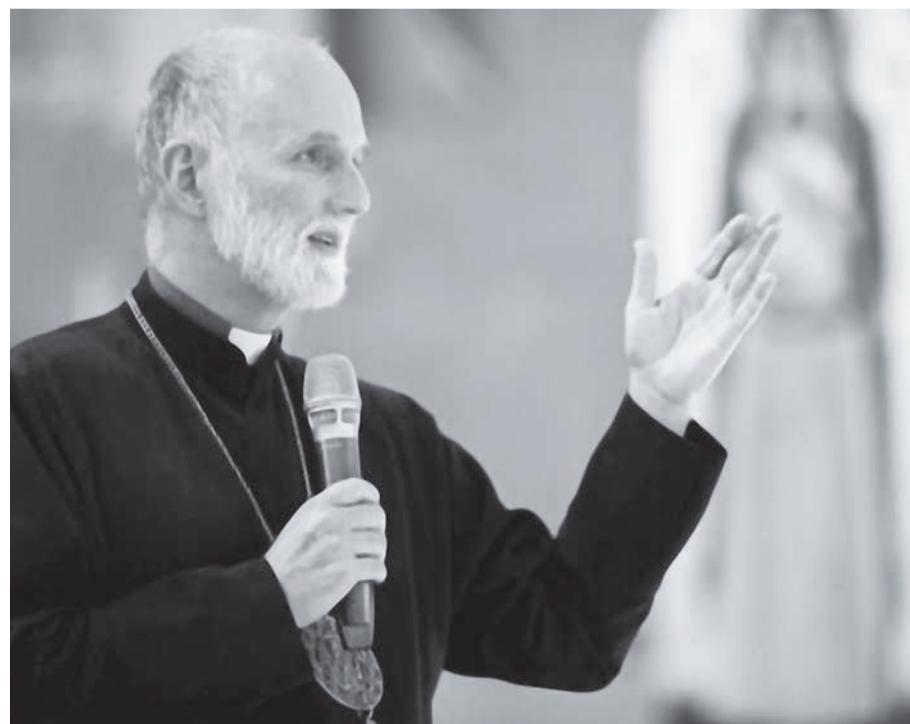
Митрополит Борис: «Світ міняється через жертвність українців»

Україна сьогодні є епіцентром глобальних змін. Тут вирішується економічна, політична й екологічна, енергетична та дипломатична історія і майбутнє світу. Вона стоїть у біблійній баталії: Давид проти Голіафа, правда проти брехні, добро проти абсолютного лукавства, яке вбиває і нищить. Світ міняється через жертвність українців. Наші брати і сестри захищають тебе і мене, а, властиво, захищають гідність і свободу людського роду. Схиляємо голови перед тими, хто віддав своє життя за волю, за незалежність, за гідність.

Україна вже ніколи більше не буде колонією Росії. Господь дарував нам незалежність. Прохаймо Божої допомоги, інформуймо світ і робімо кожен, що може, на своєму фронті. Нехай Господь благословить це високе покликання.

Слава Україні!

Владика Борис (Гудзяк), Митрополит Філадельфійський УГКЦ «Дивенсвіт»

Український католицький університет відкриває осередок у Польщі

18 серпня було підписано нотаріальний акт про заснування Фондації Українського католицького університету в Польщі з осередком у Вроцлаві. Її засновниками стали отець-ректор Богдан Прах, єпарх Вроцлавсько-Кошалінський Володимир (Ющак) і польський політик та підприємець Рафал Дуткевич, який з 2002 по 2018 рік обіймав посаду президента міста Вроцлав. Обидва є почесними сенаторами УКУ та добре обізнані з його місією і діяльністю.

«Для нас заснування осередку в Польщі – дуже важливий крок. Український католицький університет має бути там, де є українці, де вони потребують духовної та інтелектуальної підтримки», – зазначив ректор УКУ о. Богдан Прах.

За словами владики Володимира, у Вроцлаві до війни проживало понад 100 тис. українців. Зараз їх уже понад 300 тис. «Частина з них повернеться до України, а частина, мабуть, залишиться. Тому присутність УКУ у Вроцлаві матиме велике значення для української громади. Такого роду інституція, як УКУ, покликана формувати та зберегти українську громаду у Вроцлаві й регіоні», – наголосив владику.

Осередок УКУ у Вроцлаві планують розмістити в центрі міста, поряд із корпусами Вроцлавської політехніки та Вроцлавського університету, де навчався свого часу слуга Божий митрополит Андрей (Шептицький). Неподалік є вуличка, названа іменем митрополитового дідуся по матері – Олександра Фредра; неподалік – бібліотека, Генеральне консульство України у Вроцлаві, катедральний собор УГКЦ, а також резиденція єпископа.

Проректор УКУ із зовнішніх зв'язків Олег Турій, який координує підготовку до відкриття осередку у Вроцлаві, відповідаючи на запитання, чому УКУ прийняв рішення розширювати діяльність, відповідає: «Нас кличуть і нас заохочують. Ми планували відкриття осередку в Польщі ще до війни, а повномасштабне вторгнення росії прискорило наші плани. Радіємо, що в Польщі є багато людей, які хочуть, аби УКУ був поряд і ми спільно робили важливі справи».

Олег Турій також додав, що у найближчих планах – відкриття осередку УКУ у Харкові. «Розширення діяльності – наш спосіб відповідати на сучасні потреби й виклики, шукати нові шляхи реалізації місії університету. Від Харкова через Київ, Львів аж до Вроцлава – це служіння УКУ у новому вимірі Центрально-Східної Європи як спосіб вибудувати нову ментальну мапу».

Отець-ректор Богдан Прах також зазначив, що, розширюючи діяльність в інших містах і країнах, УКУ продовжує традицію свого засновника Патріарха Йосифа Сліпого, котрий прагнув творити науково-освітні осередки в тих куточках світу, де є українські громади. Нагадаємо, що зараз осередки УКУ діють у Великобританії, США і Канаді. У грудні 2016 р. було засновано Київський центр Українського католицького університету у столиці України.

Департамент інформації УКУ

У Лозовій відзначили храмове свято та річницю заснування парафії УГКЦ

19 серпня на парафії Преображення Господнього УГКЦ у місті Лозова, що на Харківщині, відзначили храмове свято та річницю заснування. У цей день парафію, з благословення єпископа Василя Тучапця, єкзарха Харківського, відвідав архієпископ Ігор Ісиченко. У каплиці архиєрей очолив богослужіння. Йому співслужили о. В'ячеслав Труш і о. Станіслав Б'ялковський із с. Деменки, що на Полтавщині. Після богослужіння відбулося освячення першоплодів.

На закінчення візиту архієпископ Ігор зустрівся з громадою та привітав присутніх із сьомою річницею заснування парафії.

Пресслужба Харківського єкзархату УГКЦ

Місійна станиця УГКЦ: як живе найменший чоловічий монастир греко-католиків на Харківщині

Чоловічий монастир у Покотилівці, що на Харківщині, був заснований 1994 року. У 2002 році за проєктом архітектора Столяревського споруджений невеликий, однак дуже світлий, сучасний і затишний храм Покрову Пресвятої Богородиці. Цьогоріч у жовтні святкуватимемо 20-річчя від дня зведення церкви. На початку монастир виглядав як звичайний сільський будинок на вул. Інтернаціональній у Покотилівці Харківського району, однак із часом кількість парафіян збільшувалася, тому було ухвалено рішення викупити будинок на вул. Тимірязева, 17, де й облаштувалася монаша обитель.

Будинок, що був на території земельної ділянки, переобладнали на приміщення для проживання монахів і прочан. Зараз на постійній основі у Свято-Покровському чоловічому монастирі василіян живуть троє монахів — два отці та брат. «У Харківській області з чоловічих монастирів це — найменший», — каже о. Йосиф, настоятель монастиря.

Однак парафія храму не обмежується Покотилівкою: сюди приїжджають із Харкова, Мерефи, селища Високого та інших населених пунктів Харківського району.

ПРО НАСТОЯТЕЛЯ

Керує монашою братією 40-річний отець-василіяннин Йосиф Щур. Настоятель був вихований у греко-католицькій родині в селі Бубнище на Івано-Франківщині. Як він сам каже, родина приділяла багато часу молитві та читанню книжок, із дитинства з бабцею відвідував Гошівський василіянський монастир на Ясній горі, де на той час був найбільший монаший осередок на Івано-Франківщині.

«Мені це подобалося завжди, із самого дитинства. У мене немає ніяких різких переломів у житті, що я хотів бути кимось іншим, але вибрав це, тому що щось сталося. Усе йшло плавно, рівно, вихованням», — із усмішкою коментує о. Йосиф кінематографічні історії навернення, що часто розповідають прихожани церков Московського патріархату.

Настоятель водночас говорить, що після школи мати хотіла, щоби він став лікарем. Однак о. Йосиф вирішив спробувати монаший шлях. Василіяни дають до семи років, щоби зрозуміти, чи справді кандидат продовжуватиме служіння. Із року в рік кандидати складають тимчасові обіти, обіцяючи бути в чині, зберігати убожество, чистоту і послух, і так аж до вічних, які складають наприкінці випробувального терміну.

Згодом отець Йосиф закінчив Василіянський інститут філософсько-богословських студій імені Йосифа Великого Рутського у Брюховичах. Після навчання був скерований у Покотилівку. Монах визнає, що воно було не дуже престижним.

«Якщо чесно, у мене навіть був вну-

трішний бунт. У нас все відбувається дуже просто — вивішують на дошку оголошень список. Настоятелі вирішують, а ми приходимо і читаємо. Я думав про всі монастирі в Україні, може, десь за кордоном, але тільки не Покотилівка. Це вважалося тяжке місце, бо умов там практично не було. Ми, молоді монахи, вже виховані в ліпших умовах. Старші — в інших, не в таких, — говорить настоятель. — Перед приїздом сюди я пішов назустріч настоятелям, бо вибору в мене все одно не було. Я по сьогодні пам'ятаю, як цілу ніч не спав, стояв у коридорі потяга і рахував стукіт коліс до Харкова. Це не забудеться ніколи.

Отець Йосиф вступив до Чину святого Василя Великого 1 березня 2000 року, до Покотилівки приїхав у 2009 році, а настоятелем Свято-Покровського монастиря став 2010 року.

«Цей рік — із 2009 по 2010 — був дуже тяжким для мене. Відтоді до сьогодні ми багато змінили. У нас території не було, вся вода з вулиці затікала під церкву, умов для життя не було, була старенька хата, оббита дошками, вгрузла в землю. Ставлення до Греко-Католицької Церкви було жахливе, — згадує він. — У 2010 році я став священиком, відтоді неодноразово зустрічався зі священиками Московського патріархату і вони завжди намагалися мене принизити. Пригадується чимало неприємних слів, сказаних на мою адресу, на адресу нашої Церкви. Але минуло 12 років — і ситуація цілком змінилася».

Отець Йосиф відзначає кардинальне покращення ставлення людей до УГКЦ на Харківщині. «Дуже радикально змінилося ставлення в позитивний бік. Як у російській федерації все, що подається з телевізора і від батюшки, — це «основа та правда», так і в Харківській області священики Московського патріархату проповідували, що ми — секта, і взагалі Католицька Церква — то не Церква, а лиш вони одні правдиві. Я зауважив, що людям було байдуже. От сказав батюшка — і все, значить, так і є. Але ми не розчарувалися, робили свою роботу дуже якісно, любили людей, йшли їм назустріч. Ми всіх приймаємо, у нас багато спілкування і багато хто одержує відповіді. Не обов'язково бути віруючим чи греко-католиком. Я бачу високий рівень присутності нашої Церкви і нашого чину», — говорить настоятель.

На рівні держави УГКЦ стала більш популярною, оскільки, незважаючи на минулі утиски, «зберегла вміння говорити правду», — додає о. Йосиф. Окрім цього, наголошує він, в УГКЦ повністю відсутня політизація. На переконання о. Йосифа, політизована Церква — нежиттєздатна Церква.

«Мені тяжко сприймати Церкву, яка є частиною якоїсь політичної партії або якою керує партія, або активно бере участь у ній. Така Церква не може розвиватися, бо Церква — це голос правди у світі, це голос Христа. Якість нашої Церкви висока. Справді, Українська Греко-Католицька Церква все робить для того, щоб персонал був кваліфікованим: священики, монахи різних згромаджень, чинів, монахині, — це все — високоосвічені люди», — говорить о. Йосиф та додає, що, попри позірну консервативність, УГКЦ гнучка до потреб людини.

«УГКЦ унікальна тим, що вільна, у ній знаходиться місце інтелігенції, люди, які мислять, співають, люблять Україну. Це — канонічна Церква в єдності зі Святим Престолом. Це — східна Церква, але в єдності з Папою Римським. Ми це визнаємо і цим дуже пишаємося», — говорить настоятель.

Україна очікує візиту очільника Римокатолицької Церкви Папи Франциска. «Це не чутки — це правда, — говорить о. Йосиф. — Правда, Папа після візиту до Канади дуже ослаб. Лікарі йому забороняють, тому буде робити паузи між візитами. Але він постійно прагне цього візиту, прагне бути з нашим народом, особливо в цей час війни, коли ми всі дуже страждаємо».

ПРО МІСІЮ УГКЦ НА ХАРКІВЩИНІ

Настоятель каже, що монастирі ЧСВВ завжди поруч із громадами. Саме тому василіяни більш відкриті до спілкування та допомоги людям.

«Василій Великий відвідував усі монастирі, вів монаше життя в пустелі, пробував себе в різних напрямках тогочасного монашества, але дуже зіпсував собі здоров'я. Коли повернувся додому, то сказав, що всьому монашеству чогось бракує. Зрозумів, що в центрі монахів-василіян має бути любов до Бога і ближнього. Це — наша основа як чину. Тому наші монастирі не можуть бути засновані далеко від людей, десь у горах, у пустелях, у печерах. Василій Великий бачив своїх монахів, що вони мають служити людям, зберігаючи своє монаше життя, тобто правило і стиль, але повинні бути відкритими повністю до людей», — говорить о. Йосиф.

Монаші осередки василіян засновують школи, недільні школи, осередки вченості, дитячі гуртки тощо. «Це — харизма чину. Наша місія — проповідувати слово Боже. Є монастирі дуже великі, а є маленькі, місійні станиці, де потихеньку йде розвиток. Кожен має певну свою сферу діяльності».

Отець Йосиф зазначає, що монастир у Покотилівці, по суті, теж місіонерський. «Це також місія. Ми — на місійних теренах. Схід України для багатьох чинів і згромаджень є місійною станицею. Ми дивимося, де є люди, де є потреба, десь задовольняємо її, десь не можемо. Оскільки чин був у підпіллі, багато монастирів ми втратили. Є те, що є. Але кожен монастир підтягнутий, доглянутий», — зауважує настоятель, показуючи монастирський сад на сусідній ділянці, чудово вимощені тротуари, задній двір будівлі.

Отець Йосиф додає, що василіяни від-

давна ведуть культурницьку роботу. Зокрема, ЧСВВ має видавництва та школи, у місті Бучач на Тернопіллі є василіянський чоловічий ліцей, виходить журнал «Місіонер», функціонує друкарня чину в місті Жовква на Львівщині.

«Що стосується нашого монастиря, то така культурна друкарська діяльність не ведеться, бо немає потреби, адже монастир дуже малий. Але в нас є дитяча недільна школа, яка налічує до 40 дітей. До війни було до 50. У нас окремо є Літургія в неділю о 12:00, де батьки з маленькими дітками приходять, опісля мають заняття. Також є різні біблійні гуртки, молодіжна організація, спільнота «Вірні вірі», де учасники беруть участь у багатьох культурних проєктах у Покотилівці. Пригадую, як вони сміття збирали, прибирали територію. Ми всюди намагаємося бути присутніми, де можемо, де на те є людський ресурс», — говорить настоятель.

Недільна школа для дітей ставить за мету всебічний розвиток, основа — катехизація. Діти також мають різні гуртки, де малюють, ліплять, ходять у походи, танцюють і грають. Директор школи — брат Віталій Павлюк, ЧСВВ.

ПРО ПОБУТ МОНАСТІРЯ

На Покрову виповнюється 20 років від часу побудови головного монастирського храму василіян у Покотилівці. Із цієї нагоди о. Йосиф планує проведення урочистостей.

«Якось відзначимо. Можливо, не помпезно, бо до нас люди йдуть пішки з Харкова, з головного собору. Після цього — молитва, вечеря. Це все переходить із суботи в неділю. Але ми ще не мали зустрічі з єпископом. Поки що не знаємо, як святкуватимемо, точно беручи до уваги воєнний стан. Буде Літургія, подяка Богові за цей храм, за тих, хто був причетний до будівництва і всього, що тут відбувається», — зазначає о. Йосиф.

Настоятель визнає, що через війну та бойові дії поруч відбулися зміни у графіку монашого життя. Зараз о 7:00 монахи прокидаються, о 8:15 — Утреня, о 9:00 — Божественна Літургія, о 17:00 — Вечірня. Графік пристосований до комендантської години, руху транспорту тощо. Під час дня є багато різної фізичної праці — монахи доглядають монастирський сад, двір, ведуть певні будівельні роботи. Є час на читання, є приватна молитва і спілкування з людьми.

«Незважаючи на війну, монахи залишаються в Покотилівці та не планують виїжджати», — наголошує о. Йосиф.

Департамент інформації УГКЦ

Проект «Дідух» Єзуїтської служби біженців на підтримку українців

«Дідух» – слово, яке має важливий символізм в українському фольклорі, вказуючи на добробут і зв'язок із предками, – дало назву проекту, який Єзуїтська служба біженців у Хорватії разом з мережею «Хавієг» здійснює в цій балканській країні на підтримку біженців з України. Метою проекту є допомога та інтеграція вимушено переміщених людей, більшість з яких становлять жінки з дітьми, та включає як швидке реагування на нагальні потреби, так закладення підвалин для середньо- і довгострокової допомоги в інтеграції.

Однорічний проект здійснюється головним чином у Загребі, де зосереджено більшість українських біженців, але не тільки там. Він складається із серії заходів, які проводить Єзуїтська служба біженців, а також тих, які здійснюються з партнерськими організаціями і Церквами, та ґрунтується на постійному дослідженні пріоритетів і потреб цільової спільноти, включаючи вивчення мови,

психосоціальну підтримку, юридичну допомогу, медичне забезпечення, послуги перекладачів, посередництво, адвокацію, допомогу в пошуках належного помешкання та в працевлаштуванні.

Починаючи від лютого 2022 року, хорватський відділ Єзуїтської служби біженців постійно контактує із понад сотнею українців, які розселені переважно у приватних помешканнях у столиці та її околицях. Метою проекту є розширити допомогу, охопивши протягом року 1000 людей. Враховується і те, що не всі потребують однакової допомоги, як також те, що не всі залишатимуться у Загребі на невизначений термін. Зокрема, дехто вже знайшов роботу в інших місцевостях завдяки туристичному сезону. Тому проект постійно оновлюється, покладаючись на доступну на даний момент інформацію.

«Vatican News»

У Скнилові відбулося благодійне парафіяльне свято

19 серпня парафія Преображення Господнього у селі Скнилів відсвяткувала своє храмове свято. Божественну Літургію з нагоди празника звершив о. Ігор Гарась, протопресвітер Сокильницького деканату, разом із запрошеними священнослужителями, а святкову проповідь виголосив синкел у справах монашества Львівської архієпархії ієрм. Юстин (Бойко).

Перед початком молитви відбулося освячення нового процесійного хреста з іконами Христа і Богородиці. Після Літургії духовенство звершило Чин освячення води і благословення первоплодів.

До храмового празника була приурочена святкова добродійна програма – концерт і благодійна лотерея на підтримку ЗСУ. Музичну частину свята подарували відомі львівські виконавці – жіноче тріо «Крайня хата», Михайло Мирка, Діана Князь, Ліля Вікарук, Домініка Тиндик. 12 розіграних лотів у лотереї, які надали скнилівчани, допомогли зібрати понад 47 000 грн на придбання дрона Mavic 2 Enterprise для військових.

Повідомив о. Тарас Байцар

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор. Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл.№ _____

Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» широко вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у вересні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у вересні отримав ієрейські і дияконські свячення. Мішного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

Священика УГКЦ нагороджено відзнакою Головнокомандувача ЗСУ

8 серпня, з нагоди дня Повітряних сил Збройних сил України, священника Стрийської єпархії Української Греко-Католицької Церкви, військового капелана о. Юрія Лесишина нагороджено почесним нагрудним знаком Головнокомандувача ЗСУ за самовіддану працю у Збройних силах України.

«Вітаємо отця Юрія і дякуємо за служіння військовим, особливо в сьогоднішній нелегкий час війни на наших землях, за приклад жертвності і посвяти у служінні ближньому. Нехай Всемилостивий Господь тримає вас під своєю опікою, обдарує міцним здоров'ям і благословить вас!» – йдеться у повідомленні.

Пресслужба Стрийської єпархії УГКЦ

Відійшов до вічності владика Роберт Москаль

7 серпня 2022 року відійшов до вічності владика Роберт Москаль – перший правлячий архиєрей української католицької єпархії Святого Йосафата з осідком у м. Парма (штат Огайо, США). Він упокоївся у Бозі на 85-му році життя.

Поховали єпископа-емерита Пармської єпархії святого Йосафата у середу, 17 серпня, на кладовищі Пресвятої Трійці Ейкерс у Карнегі (штат Пенсильванія, США).

Довідка:

3 грудня 1983 року Папа Римський Іван Павло II створив нову єпархію Святого Йосафата у м. Пармі (штат Огайо, США), яка охоплювала штати Огайо, Кентуккі, Техас, Міссісіпі, Алабама, Джорджія, Флорида, Північна і Південна Кароліна, Західна Вірджинія та Західна Пенсильванія, і призначив владика Роберта її першим єпархом. Введення на престол відбулося 29 лютого 1984 року.

29 липня 2009 року Святіший Отець Венедикт XVI прийняв зречення владика Роберта Михаїла Москаля з уряду єпарха Пармського.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ